

Katoliški glas

Settimanale - Spedizione in abbonamento postale - Pubblicità inferiore 50%

Redazione - Uredništvo: Riva Piazzutta, 18 - 34170 Gorizia - Gorica - Tel. 0481/533177 - Fax 0481/536978

Poduredništvo: 34133 Trieste - Trst - ul. Donizetti, 3 - Tel. 040/370846 - Fax 040/633307 - Poštni t/rn 10647493 Zadruga Goriška Mohorjeva

TAXE PERÇUE
TASSA RISCOSSA

GORIZIA
ITALY

NAŠ UVODNIK

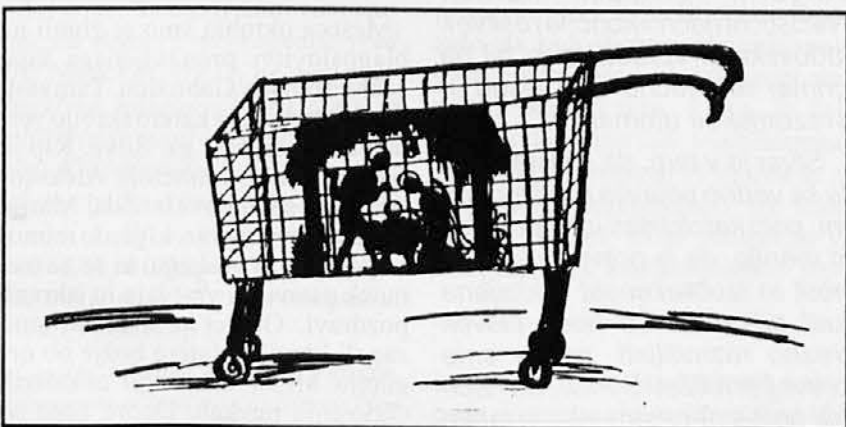
Kako naj se pripravimo na...

Današnji sociologi zatrjujejo, da bo zadnje desetletje tega stoletja zaznamovano s težnjo po vrednotah in duhovnosti. Verjetno je pretirano potrošništvo marsikoga naveličalo in obubožalo, tako da sedaj čuti živo potrebo po osebni poglobitvi, po duhovnosti.

S potrošniškim črvom smo izjalovili tudi Božič: nakupovanje na vse pretege, draga darila, bajna božična drevesca, potovanja in še marsikaj. To je bila vsebina praznika tam, kjer so bili ljudje premožni, ali so si samo domišljali, da to so. Človek bi se še utegnil upreti, ko bi se ne znašale nadenj tudi televizija in revije z vsiljevanjem podob o »sijajnem« preživljanju materialno nabitega Božiča. Razumemo, da je pri takšnih ljudeh in v takih družinah Božič popolnoma izgubil svoj pravi in prvotni pomen. Drugi pa spet obidejo ta praznik tako, da ga priznavajo kot dan družine in miru. Saj tudi to drži, toda še vedno nismo pri njegovem bistvu.

Verni, vrnimo se še z večjo vnemo k resničnemu smislu božičnega dneva in se zato nanj primerno pripravimo! Cerkev nas kliče in nam nudi najboljšo pripravo, ki se stopnjuje skozi štiri nedelje adventnega časa. Dana nam je priložnost, da Božič doživimo svetlo in duhovno bogato. To ne more biti le dan, ko bomo veliko jedli in se še posebno sprostiti! Takšno pojmovanje bi nas vsekakor popolnoma razočaralo, ker človek ne živi samo od kruha...

Božič moramo osredotočiti na največji dogodek, ki se je pripetil za ta svet: rojstvo Kristusa - Boga in človeka. Betlehem, Kalvarija, vstajenje, vrnitev človeka na raven svojega dostojanstva po padcu zaradi Adamovega greha!

Liturgični cikel, ki se začne z adventom, nam daje v razmišljanje Lukov evangelij. Evangelist postavlja Jeruzalem - sveto mesto - ne le kot zemljepisno središče znanih dogodkov, temveč kot teološko središče, kjer se pred našimi očmi odigrava osrednji zgodovinski dogodek. Cerкви izročila posebno poslanstvo v sklopu božjega načrta, edinega načrta odrešenja. V njegovi pripovedi se zavemo jasnega sozvočja med življenjem Kristusa in življenjem njegovih učencev, teh, ki ga poslušajo, torej tudi nas. Vsak vernik ima zato v adventu prav posebno poslanstvo: da pripravlja na sveti dan sebe in tiste, ki so mu kakorkoli blizu. Če se vsakdo ne loti tega poslanstva, je njegova vera mrtva, neplodna, nesmiselna. Bodimo adventni misijonarji! Pripravimo zase in za bližnjike drugačen - pristen Božič!

Adventna priprava je dandanes pravi izziv: zavedajmo se, da gremo proti toku. Toda - pravzaprav - ali ni to stalnica za kristjana?

Prav je, da si to povemo takoj ob prvem adventnem dnevu, da si te misli osvojimo in jih skušamo udejanjati z modrostjo in uvidevnostjo. Tej nalogi se ne moremo izogniti.

Dušan Jakomin

Boj se, Evropa!

Prejšnji petek sta srbska lovca spustila v središče Bihača zažigalno napalm bombo; prvič, da se je pojavila v balkanski vojni peklenka bomba, ki vzbuja podobe iz nesrečnega Vietnama. Po naključju se ni vžgala. Na isti dan je srbski ostrostrelec pokončil na sarajevski ulici otroka sedmih let, mu iznakazil obraz, ob njem je vojak Unproforja vpil, nemočen prosil pomoči. V ponedeljek so otroka položili v svetlo, rahlo krsto in ga pokopali.

Prejšnji petek se je ob istem času skupina oseb zbrala v goriškem Kulturnem domu na predstavitvi foto-monografije Sarajevo, posvečene sarajevskim otrokom. Napovedanega gosta, bivšega župana Sarajeva Muhameda Kreševljakovića, ni bilo. Pred neštevilnim občinstvom je spregovoril novinar iz Sarajeva Aleksander Mlač, ki od samih pričetkov sledi bosanski vojni z občutljivostjo človeka, ki vsak dogodek v njej doživlja boleče na svoji koži. V njegovem pričevanju je tudi glas Sarajevčanov. Vpraševali smo ga: »Kaj se tam dogaja in katere so perspektive?« Najprej je uvedel knjigo; razdeljena je na črne in bele strani: na belih mesto nekdanj, sijajno znamenje za bratstvo, na črnih straneh je podoba Sarajeva danes. Osebe z belih strani so imele vse, kar je dostojno človeškega življenja, na črnih straneh pa... V Sarajevu je umrlo 3.500 otrok, v Bosni 16.000. Odraslim je vojna uničila preteklost in sedanost, otrokom prihodnost. Z otroki je uničila podobo o življenju, materam odvzela željo po bitju, danem v tisti svet, rojenim spačila izraze. In vendar ni vse črnina, ker tudi danes tam živijo ljudje, otroci. Čeprav mesto obstreljujejo, v njem teče življenje. »Dokler je življenje, bo tudi Sarajevo.« Knjiga zato, da si ob njej neizmerno zaželimo knjige samih belih strani.

Mlač je z otežkočenim glasom človeka, ki prenaša hudo breme, lapidarno povedal: »Za perspektive nisem optimist.« Svet in Evropa imata dvojno moralo, ko gre za BiH: nudita humanitarno pomoč, parole in resolucije, politično pa ne ukrepata, da bi vojni zadala konec. Odprava embarga ZDA je samo politični manevar za notranjo politiko; Clintonovi demokrati, poraženci

z volitev, iščejo konsenz pri ameriških ljudeh, tako zelo občutljivih na temo samoobrambe. Povrh je povsem nesmiselno dejanje, ker je orožja že itak na pretek in se dovaža po vtečenih neuradnih mednarodnih poteh tako: en tovornjak Srbom, enega Hrvatom, enega muslimanom s katerega od bližnjih obmejnih prehodov. Perverzneži.

Razdeljena BiH je smrt za idejo o enotni Evropi, in še: berlinski zid v Sarajevu je smrt za idejo o

multietnični Evropi. Ko bo Evropa priznala pravico sprememb meja s silo (in to že izvaja, ko utemeljuje pogajanja na principu razdeljene BiH), bo lahko vojna počila kjerkoli v Evropi, ker je veliko držav (dežel) nezadovoljnih z obstoječimi mejami. »Bojim se, da je svet žrtvoval Bosno, da bo narod Bosancev prenašal usodo Palestinecev. V svetu je en milijon Bosancev, ki nimajo rezervne domovine, kot jo imajo Srbi in Hrvati, zato jo

(se nadaljuje na 3. strani)

Trst zaskrbljen za usodo železarne

6 km dolga človeška veriga

Škof L. Bellomi na Velikem trgu

Slika je bila posneta 30. junija 1952. Prikazuje delavce (Cepak, Iskra, Zafred, Benčič) pri napornem delu v železarni. Članek o železarni je na tržaški strani

Pripravljajmo novosti za tretje tisočletje

Pisati tak članek je nevarno. Lahko me bo kdo zaradi tega obtožil triumfalizma, drugi fanatizma, tretji sanjarjenja. Pa nič za to; začnimo.

Izhajam iz nedavnega posega ameriškega teologa in ekonomista p. Neuhausa. Pred sedmimi leti je napisal knjigo *Katoliški trenutek*, ki je takoj vzbudila precej zanimanja. Danes ga vprašujemo, ali se je ta trenutek izgubil, ali ga lahko še čakamo, ali so ga dogodki pokopali. P. Neuhaus tako razvija svoje misli. Katoliški trenutek - pravi - ima svoj datum: 16. oktober 1978, dan izvolitve sedanjega papeža; za koga drugega je trenutek vezan na izvolitev Janeza XXIII. ali pa na koncil. Do leta 1978 je bila Cerkev v času »pogajanj« s tedanjjo kulturo. Novi izziv se začne s sedanjim papežem, z njegovo odprtostjo, z njegovimi potovanji, s stiki z neštetimi ljudmi vseh celin.

Janez Pavel II. se zaveda, da je Cerkev postavljena v svet, ki je izgubil svojo pot. Tradicionalisti in progresisti menijo, da je ta papež zasencil koncil z vsemi novostmi, ki jih je uvedel. In vendar se oboji motijo. Janez Pavel II. je mož koncila in skrbi za prenovo Cerkve v duhu II. Vatikanskega zbora. Morda pa se vsi ne strinjajo z njegovimi meto-

dami. Zavedajmo se, da smo priče enemu najizrazitejših papežev v dvatisočletni zgodovini Cerkve. S svojimi enciklikami - npr. *Redemptor hominis*, *Centesimus annus*, *Veritatis splendor* idr. so pravi mejniki v zgodovini - je uperil pogled daleč naprej in pustil za sabo nesmiselne debate. S svojo zazrtostjo v prihodnost, s stalnim opozarjanjem na bližajoče se tretje tisočletje kot pomlad prerojenja, se je Janez Pavel II. postavil na vse fronte kot karizmatični voditelj. In to bodisi za verne bodisi za neverne.

Averz Dulles je pravilno označil to papeštvo kot »preroški humanizem«; poraja se v trenutku, ko izginjajo ostali humanizmi. Podira se iluminizem z gotovostmi modernizma; nasproti nihilizmu ostaja katoliška Cerkev kot najpomembnejši zastopnik humanizma upanja; takega humanizma, ki upošteva možnost, da razum sprejme moralno resnico. Sprejemljive vrednote, ki jih je pred časom branil iluminizem, danes brani le še katoliška Cerkev.

Zahodni intelektualci si niso pričakovali, da bo zgodovina ubrala to pot. Nekateri katoličani se - zaradi negotovosti in strahu pred triumfalizmom - bojijo priznati, da ima na pragu novega

tisočletja katoliška Cerkev edinstveno vlogo vodnice. Anglikanska in ameriška Cerkev sta v velikih težavah. Pot pa je le ena: iskanje skupnih poti Cerkve. V angleškem in ameriškem svetu je še vedno brezsmiselna ost proti katoliški Cerkvi, toda to ni velika težava.

Katoliški trenutek bo imel nujno ekumenski značaj. Katoličani se moramo zavedati pomena dokumenta *Lumen gentium*, v katerem piše, da »Cerkev, ki si jo je zamislil Kristus, obstoja samo ne en način: v katoliški Cerkvi.« Isti dokument dalje piše, da »lahko najdemo veliko elementov svetosti in resnice tudi izven lastnih struktur; vsi elementi imajo v sebi notranji dinamizem v smeri katoliške edinosti.«

1. adventna nedelja (leto c)

Obljuba dela dolg

»Dopolnjen je obljube čas, rešenje že se bliža: usmili Bog se grešnih nas, z višav se k nam poniža.« V tej znani slovenski cerkveni pesmi je podana vsebina bogoslužnega časa, ki ga pričenjamo z današnjo nedeljo. To je advent, ki traja približno štiri tedne, v katerih podoživljamo hrepenenje človeštva po obljubljenem Odrešeniku. Obljubo je izrekel Bog padlemu človeku v raju po njegovem prvem grehu, zaradi katerega je bilo ranjeno vse človeštvo. V poznejših časih jo je ponavljal očaom in prerokom izvoljenega judovskega ljudstva, s katerim je sklenil zavezo: če pa se jim boste izneverili, boste prepuščeni sami sebi in zadele vas bodo hude preizkušnje. Judje so, kot beremo v Svetem pismu stare zaveze, glasno obljubili Bogu zvestobo v vsem, toda na svoje obljube so z lahkoto pozabljali. Niso računali s tem, da Bog ni tak kot oni: on se svojih obljub zvesto drži in jih tudi natančno izpolni. Ko so se oddaljili od Boga, so spoznali, da je njihov Gospod mislil čisto resno, ko je dejal, da jih bodo zadele hude preizkušnje. Takrat so se premislili in so klicali k Bogu, naj jih vendar reši. Bog se jih je vedno znova usmili, vedno znova pa jih je tudi učil, naj se trudijo za večjo zvestobo dani besedi...

Zgodba izvoljenega ljudstva stare zaveze je zgodba sodobnega človeštva, našega slovenskega naroda, nas kristjanov, vsakogar med nami. Tudi mi smo sklenili

zavezo prijateljstva, sinovstva z Bogom, pa to zavezo iz dneva v dan kršimo. Pridejo ure, ko se zamislimo in spoznamo, da smo za hudo, ki nas zadeva, v veliki meri sami krivi. Hočemo ustvarjati svet brez Boga, toda tak sveta se obrača proti človeku, kajti iz njega je izgnana ljubezen. Ta namreč prihaja samo od Boga. Vladati se pustimo gospodarju teme - hudobnemu duhu, ki je začetnik laži in sovraštva. To dejstvo nam pojasnjuje dogajanje v sodobnem svetu blizu in daleč.

Jezus prihaja, da bi uničil kraljestvo laži, teme in sovraštva. To mora storiti najprej v nas samih: osvoboditi mora naša srca, saj iz njih prihaja dobro ali hudo. V letošnjem adventu pripravimo pot Gospodu v svojih srcih. Prosimo ga za milost doslednosti: da ne bi nekaj obljubili, potem pa na to brž pozabili. Da ne bi bili samo nedeljski kristjani, ampak tudi »vsakdanji«.

Slovenski pregovor »Obljuba dela dolg« je nastal na podlagi žalostnih izkušenj, ki so jih imeli ljudje v medsebojnih odnosih. Ko so se lepo dogovorili za kakšno delo ali za kaj drugega, so slovesno obljubili, da bodo to zagotovo izpolnili, pa je velikokrat ostalo le pri besedah. Nezvestoba dani besedi ali obljubi je danes splošno razširjena bolezen, ki zastruplja medsebojne odnose. Saj je res hudo, če se ne moreš na nikogar zanesti! Naj bodo to delavci in obrtniki; huje je, če so dani besedi nezvesti v družinah: otroci »po-

zabijo«, kaj so obljubili staršem, starši ne držijo obljube, dane otrokom. Jezus nas uči, naj bo naše govorjenje »da da« in »ne ne« - nobenega priseganja in zaklinjanja. Če dano besedo držimo, si pridobimo zaupanje ljudi in tudi Bog nas ceni.

Ravnajmo se po njegovem zgledu. Bog nas nikoli ne razočara, se ne izneveri svojim obljubam. Mnogi sicer očitajo Bogu, da ni uslišal njihovih prošelj, vendar si taki ljudje Boga predstavljajo bolj kot »servis za usluge«. Če prebiramo Svetopismo, nikjer ne bomo zasledili božje obljube: »Če boste verni in pobožni, se vam bo vedno dobro godilo, ne bo vas doletela nobena nesreča, saj vas bom kot svoje prijatelje varoval.« Ne, Jezus je tik pred odhodom v svoje strašno trpljenje in smrt učencem naravnost povedal: »Na svetu boste imeli stisko, toda zaupajte, jaz sem svet premagal!« V luči te izjave razumemo besede evangelista Janeza: »To je zmaga, ki premaga svet - naša vera!«

Ko se obračamo k Bogu, ga moramo vselej prositi predvsem za trdno vero, vztrajno zaupanje in dejavno ljubezen. Z drugo besedo: varovati se moramo, da nam srca ne bodo obtežena s skrbmi tega sveta. Potem se lahko tudi v največjih težavah in stiskah oziramo kvišku z dvignjenimi glavami, saj so naša srca odrešena - v njih prebiva Bog, ki je zvest svojim obljubam.

Silvester Čuk

Na katoliški trenutek ne smemo gledati kot na dejstvo, da »naša« Cerkev zmaguje, druga pa izgublja. Katoličan sprejema milost in resnico, ki sta tudi izven njegovega ozkega kroga, ker moreta dati življenje notranjemu dinamizmu, ki stremi za združitvijo vseh Cerkva v eno samo. Morda smo s takim mišljenjem bolj na področju eshatološkega upanja kot pa v ekumenizmu; ostane pa imperativ, ki se mu ne moremo izogniti.

Te misli naj vsak vernik nosi v sebi in jih skuša uresničevati tam, kjer živi.

g.s.

Contra Celsum II

Na prehodu iz drugega stoletja krščanstva v tretje se je v Aleksandriji krščanski mislec Origen spoprijel s poganom Celzom, ki je v svojem delu *Resnična beseda kritiziral kristjane*, češ da s svojo ljubeznijo do vseh ljudi nižajo raven kulture. Sprejemajo namreč preproste, nevedne in naivne enako kot modre in izobražene. Poleg tega so Platonova dela gotovo veliko bolj vzvišena kot pa besede galilejskih ribičev. Origen mu je dobro odgovoril, da je Kristusova modrost drugačna (prim. 1 Kor 1, 18-25), toda dvom je ostal.

To smo lahko zapazili ob pojavu razsvetljenstva, ki se je ločilo od t.i. mračnjaške in nazadnjaške Cerkve ter hvalilo nastop razsvetljenega človeškega uma. Zanje je um razsvetljen po svoji naravi, ne potrebuje božjega razsvetljenja ne milosti ali daru svetega Duha. Človek je sam po sebi razumsko bitje. Prav razsvetljenstvo se je danes nesrečno končalo in velikokrat privedlo razsvetljenega človeka do razumsko jasno opravičenih dejanj, ki se lahko pripišejo najbolj vulgarni živalski naravi. Nacistični načrt »končne rešitve« judovskega vprašanja je bil na primer teoretično zelo jasno in »razumsko« utemeljen.

Stvar je v tem, da se ista zmotita še vedno pojavlja med mnogimi, celo katoliškimi intelektualci, ki menijo, da je prava razgledanost in izobraženost oddaljena tudi od vere. Če hoče človek trezno razmišljati, se ne sme preveč približati Cerkvi. Če hoče biti politik nepristranski, je lahko liberallec, terorist, tudi prostozidar, toda ne sme biti veren katoličan.

Gre za veliko zmoto. Kdo je tako pogumen, da lahko z gotovostjo zatrdi, da nima Bog nobene vpliva na zdravo mislečega človeka, ko pa mu že omogoča sam obstoj? Krščanska modrost je modrost križa, velikokrat nespamet za svet, toda to še ne pomeni, da ne razume sveta. Krščanski mislec mora plavati v toku današnjih dogodkov, kar še ne pomeni, da mora biti del teh tokov: v tem svetu, toda ne od tega sveta. Krščanski mislec, kaj to pomeni? Ali res ne verjamemo, da daje vera moč prave kritične presoje današnjega sveta in tudi Cerkve?

Peter Stefanović - Rim

OKENICE

Glejte, to je...

Nepopisni trenutek obhajila - človek uživa Boga. To je nekaj pretresljivega in obenem poteza skrajne ljubezni, kar si je mogel izmisliti samo On. Tako je za tiste, ki radi pristopajo k obhajilu.

Cerkev zelo priporoča obhajilo. Vernik lahko prejema obhajilo, tudi če gre v istem dnevu dvakrat k maši, kar pomeni: združi sv. mašo z obhajilom. To je hrana za slabotne, spodbuda za rast v veri, ljubezni in zvestobi. Združeni s Kristusom smo duhovno močni proti vsakemu napadu. Na poti življenja smo potrebni te hrane posebno tedaj, ko gledamo, kaj se dogaja okrog nas in v nas. Če pa hočemo biti živi pričevalci in misijonarji v svojem okolju, potrebujemo še več. Bližnjemu moramo biti v zgled.

Verniki, ki prejemajo občasno sv. obhajilo, počenjajo to, kadar sami čutijo. To pa ne more biti merilo za prejem zakramenta; več let niso bili pri spovedi, pa gredo k obhajilu. Sodeč po zunanem videzu, je to zanje skoraj »mehanični« prejem. Najprej se očisti s spovedjo, potem pristopaj k obhajilu!

V Cerkvi si ne moremo sami dajati pravil; bodimo poslušni nauku Cerkve!

Jože

LISTNICA UREDNIŠTVA

Oproščamo se, ker nekaterih prispevkov nismo uspeli objaviti v tej številki zaradi pomanjkanja prostora. Prispevke bomo objavili prihodnjič.

Prosek

Meseca oktobra smo se zbrali na blagoslovitvi prenovljenega kipa Matere božje v Gabrovcu. Tam stoji lična kapelica, za katero skrbijo verne žene, posebno ga. Silva. Kip je prebarval znani umetnik Alexander Stare s Kontovela. Zdaj Marija v kapeli prosi za vse, ki gredo mimo: še posebej za vsakega, ki se za trenutek ustavi pri vratih in jo iskreno pozdravi. Ob tej priložnosti smo zapeli litanije Matere božje ob orgljanju Milka Cibica in nekaterih cerkvenih pevka. Dobre žene so nato poskrbele za veselo zakusko. Na praznik sv. Martina na Proseku je bil v vasi pravi živžav: polno kramarjev in kupcev iz vsepovsod. Celu pujsi so bili na prodaj. V cerkvi je bila slovesna sv. maša ob 10. in popoldne ob 16. uri, ki jo je daroval msgr. Franc Vončina. V pridigi nas je spodbujal k življenju po veri brez strahu pred ljudmi. Nato je blagoslovil dve novi banderi, na katerih sta sliki sv. Martina in sv. Roka. Botri so bili Marijan Bukavec in Igor Štoka s Proseka ter sestri Silva in Cvetka z Gabrovca. Za to priložnost so botri darovali cerkvi lep kelih, ki ga bo škof v kratkem posvetil. Kelih nas bo še dolgo spominjal na ta za versko skupnost pomembni dogodek. Sedaj končujemo v cerkvi dela za električno napeljavno po predpisih in za streho nad zakristijo. Stroškov ne manjka, pa tudi dobre volje ne.

Bogatec R.

Boj se, Evropa!

(nadaljevanje s 1. strani)

bodo iskali. Katero razmerje bodo imeli do takšne Evrope?« Kaj jim je pokazala Evropa? Da priznava tistega, ki je močnejši.

Za vse to boj se, Evropa. Boj se! Lažniva Evropa, naivna, zmedena, domišljava... Kosovel, nesrečni Kosovel, kaj si napovedal!

»O laž, laž, evropska laž! / Samo destrukcija te ubije! / Samo destrukcija. / In katedrale in parlamenti: / laž, laž, evropska laž. / In Društvo narodov laž, / laž, evropska laž. / O mrtveci, ki boste rešili / Evropo. / O laž, laž, laž. / Rušiti, rušiti, rušiti! / Milijoni umirajo, / a Evropa laže. / Rušiti. Rušiti. Rušiti!« (Destrukcije)

»Preklinjam Evropo / in Društvo narodov, / bleščeče sulice in vojno s plini« (Depresija).

Med govorom je nekdo rekel: »Zmaguj, življenje, zmaguj!«

I. Devetak

BRALCI PIŠEJO

Spoštovani g. urednik!

Ker zelo cenim vaš tednik zaradi lepega urejevanja, širokega informiranja in trdnega katoliškega stališča, mi dovolite, da izrazim svoje obžalovanje in ugovor proti enem samemu stavku vašega nepodpisanega članka »Zapleti in spletke v Sloveniji« (KG 10.11.94).

Stavek se glasi: »Stem dokazujejo (SKD), da je imela prav tista radikalna struja, ki pokriva celotno opozicijo in je nanje kazala kot na izdajalce, češ da so se prodali bivšim komunistom.«

Žal mi je, toda povedati vam moram, da skupaj z našo opozicijo vred NIČ NE RAZUMETE ne glede na koncilsko miselnost kristjanov v politiki in še manj o slovenski stvarnosti. Kaj je namreč bolje za državo: delati pozitivno kolikor se sploh da danes v Sloveniji na raznih področjih političnega in gospodarskega življenja ali pa brezuspešno kričati v opoziciji?!?!

Čudim se vaši »katoliški etiki«, da zmorete očitati »izdajalstvo« človeku in sokristjanu!?!

Kdo vam po zdravi pameti more zagotoviti, da ima prav samo in edino opozicija, ki nenehno samo v hrbet skače svojim sonarodnjakom v vladi, namesto, da bi se lepo in ponižno dali pogovoriti o združenju obeh strank!!!

Nazadnje bi vas prosil, da svoj oster analitični talent, ki ga brez dvoma kažete v svojem članku, usmerite v pomirjanje, spravo in ne v natolcevanje in obsojanje!!!

Bog z vami! Pa brez zamere!!!

Ivan Zupan

Spošt. g. Ivan Zupan!

Vabim Vas, da še enkrat pazljivo preberete obtoženi članek in še posebej stavek, ki vam je padel v oči. Opozorjam vas, da prislov »češ« v zvezi z »da« služi za poudarjanje subjektivne misli. Vaša napačna

POLITIČNO DOGAJANJE V ITALIJI

Afera Fininvest zajela tudi Berlusconi

Sodno obvestilo, ki je v torek doletelo premiera Berlusconija v zvezi z Afero Fininvest, ni noben dokaz krivde. Prejemnika pač seznanja, da je postal predmet preiskave, in ga poziva, naj se javi preiskovalnemu sodniku. V zadnjih letih jih je bilo izročenih nič koliko približno eni tretjini italijanskega parlamenta, zunaj njega pa številnim javnim funkcionarjem in zasebnim menažerjem. Vpletenih je bilo na tisoče ljudi: eni so se zaklinjali, da so nedolžni, drugi so tiho sklonili glave, tretji pa so zbežali v tujino. Marsikdo je tako obvestilo namenjeno Berlusconiju pričakoval že pred volitvami, saj si je nemogoče zamisljati, da bi mogotec, ki je tako neposredno upravljal svoje finančno kraljestvo, ne bil seznanjen z obstojejo posebnega sklada, s katerim so podkupovali Finančne straže, da jim ne bi preveč vneto odkrivali velikih dobičkov in jim nalagali visokih davkov. Obstoj takega sklada so priznali vsi, tudi premierov brat. Berlusconi je reagiral kot razžaljeno veličanstvo: naredil je nekakšno parafrazo na savojsko

geslo... *kralj po božji milosti in volji ljudstva*. Odločno je napovedal, da ne odstopa in da ne bo odstopil, ker ima za sabo voljo volilcev, ker je mandat prejel iz rok državnega poglavarja in ker mu je parlament izrekel zaupnico. Samozavesti ima gotovo še dovolj, kljub temu, da so mu delne upravne volitve oklestile peroti in da je zato njegova večinska koalicija zelo na prepihu.

Zgodilo se je dejansko, kar so vsi napovedovali, da bo Fini napredoval izključno na račun gibanja Forza Italia, ker je na Berlusconija padla glavna odgovornost za slabo upravljanje države in za nepravilni finančni zakon. Forza Italia je edini poraženec na volitvah. Kljub pričakovanjem ni Liga izgubila konsenza, komunistični prenovitelji in zeleni so ostali pri svojem, bivši komunisti so vidno napredovali, kot konstanta pa se je povsod pojavila Ljudska stranka, v kateri se Buttiglione izkazuje za modrega voditelja. Dokazuje, da sredina ni pokopana in da lahko z drugimi predstavlja alternativo sedanji vladi.

Varljive modne igre

V zadnjih tednih lahko zasledimo v številnih dnevnikih in tednikih blesteče reportaže, opremljene z izzivalnimi fotografijami, ki se kar nasilno oklepajo novih modnih kreacij, nastalih iz muh in ambicij modnih stilistov. Govorimo torej o izumetničenih oblačilih, ki se iz leta v leto izoblikujejo le v zamislih stilistov, ki želijo s svojimi, včasih prav prisiljenimi modeli, priložiti pozornost v svet mode. In seveda v ta svet postavijo ženski lik, ki se mora tako podrežati številnim zahtevam in posegom (tudi kirurškim), in to je zato, da zadosti svojeglavosti modnih ustvarjalcev. Gre torej za pravo modno igro, ki pa je žal silno oddaljena od vsakdanjega življenja, v katerem bi morda le z mikroskopom naleteli na kak sanjski model, ki je zrastle v imaginarnem svetu stilistov. Re-

alnost je namreč povsem drugačna; oddaljena je ozkemu krogu parvenijskih tipov, ki odeva žensko v neko preobleko in ji obenem krati prvinsko vlogo ženskosti.

Prav tako pa je modna mrzlica preniknila v svet moških modelov, ki s svojo namišljeno elegantnostjo v oblačilih iščejo pot v menedžerstvo in se v gospodskih pozah izzivalno nastavljajo fotografskim kameram. Ustvarjajo podobo tipa z vsemi reklamnimi in dragocenimi kreacijami, ki ga pa zaman iščemo v naši vsakdanjosti. To je torej le omejeni svet imenitnih mogotcev, ki prepričljivo sledijo svoji življenjski izbiri in se tako iz dneva v dan vedno bolj potapljajo v imaginarnem svetu popolnosti in gotovosti.

M.C.

interpretacija stavka dokazuje, kako pada poznanje slovenščine. Češ, da na kratko pove, kaj nekdo misli ali namerava, ne da bi se s tem pisec ali pripovedovalec strinjal, celo nasprotno, nakazuje direktno odklanjanje. To je odlično sredstvo, ki pa klavarno propade, če ga bralci ne razumejo, kot je bilo v tem primeru. (Priznam, da to napako delajo mnogi pri časopisih, na radiu in na TV na tej in na drugi strani meje. Škoda, ker to pomeni obubožanje jezika.)

Kar me pri Vašem pismu bolj moti, je ton, s katerim ste opozorili KG na vaše odklanjanje omenjenega pisanja. Ne glede na napačno interpretacijo, se mi zdi, da je treba odklanjati tisti vaš... *povedati vam moram, da skupaj z našo opozicijo vred NIČ NE RAZUMETE*. V dialogu s somišljenikom ali nasprotnikom moram pač njegovo misel spoštovati, NIČ NE RAZUMEŠ je

zame psovka, ki prekinja vsak dialog. Vaše besede o »katoliški etiki« so tudi odveč, ker ni bolj trmastega diskutanta od tistega, ki v imenu svobodne vesti trdi, da ima prav. Drugače pa se pri KG lahko pohvalimo, da smo se vedno zavzemali za politiko možnega, ki je edino pravilo v politiki in za dialog ter sodelovanje v vseh ravneh. Nikoli pa se ne bomo v politiki odpovedali pravici do kritike, pa naj nosi stranka ali gibanje še tako krščansko ali katoliško ime. Nismo namreč glasilu KD, vendar pa iskreno priznamo, da gledamo nanjo s simpatijo.

Ker smo že pri KD, bi veljalo opozoriti, da si kakšno kritiko tudi zasluži. Kolikor smo obveščeni iz sredstev obveščanja, je v KD zmanjkalo notranji dialog in s tem tudi dialektična sposobnost stranke, da odgovarja na vsakodnevne informativne potrebe. Ideje in programe je treba tudi širiti med

Fotografski natečaj Saša Ota

1) Slovenski fotografski krožek Foto Trst 80 priraja 1. fotografski *ex tempore* v spomin na nepozabnega dolgoletnega predsednika Sašo Oto, ki mu je vojna vihra v Mostarju kruto pretrgala življenjsko pot. Natečaj je odprt fotoamaterjem iz Furlanije-Juljske krajine in iz Slovenije.

2) *Ex tempore* je na prosto temo, potekal pa bo v soboto, 26., in v nedeljo, 27. novembra, letos, v tržaški pokrajini.

3) Vsak avtor lahko sodeluje izključno z barvnimi diapozitivi (24x36).

4) Vpisovanje bo potekalo na sedežu prireditelja v Gregorčičevi dvorani, ul. sv. Frančiška (via San Francesco) 20, II. nadstropje, v središču Trsta, in sicer: v soboto, 26. novembra 1994, od 9. do 12. ure in od 14. do 17. ure; v nedeljo, 27. novembra 1994, od 9. do 17. ure.

5) Vsak udeleženec mora imeti s seboj največ dva dia filma (navadni postopek E 6), ki ju bo prireditelj ob vpisu ožigosal. Vpisnina znaša 10.000 lir za 1 film, 15.000 lir za dva filma.

6) Filme s posnetki je treba oddati prireditelju najkasneje do 18. ure v nedeljo, 27. novembra 1994, in sicer vedno na kraju vpisa.

7) Za razvijanje filmov poskrbi organizator.

8) Žirija, ki jo bodo sestavljali fotografski strokovnjaki, si bo posnetke ogledala in določila zmagovalca.

9) Zaključni večer s projekcijo in nagrajevanjem bo v prostorih Gregorčičeve dvorane v Trstu, ul. Sv. Frančiška 20, v soboto, 17. decembra t.l., s pričetkom ob 20. uri.

10) Dela bo organizator vrnil udeležencem, in sicer v petek, 13., in petek, 20. januarja 1995, od 20. do 22. ure na lastnem sedežu ali po dogovoru.

13) Organizator ne odgovarja za morebitne poškodbe ali izgube.

Gregorčičeva proslava v Kulturnem domu

V četrtek, 24. novembra, bo po otvoritvi velike razstave ob desetletnici smrti umetnika Saksida v mali dvorani goriškega Kulturnega doma slovesnost, ki so ji dali naslov Spomin na Simona Gregorčiča ob 150-letnici rojstva Goriškega slavčka. Prirediteljeve organizirata Zveza slovenskih kulturnih društev in fotoklub Skupina 75.

somišljeniki in med nasprotniki. Na primer še danes ni znano, na podlagi kakšnega svojega programa sodeluje v vladni koaliciji. Še hujše pa je, da ni znan skupni program koalicije, ki podpira vlado in da nihče ne ve, količen je delež KD v njem. Sprašujemo se na primer, ali je mogoče iti v takšno koalicijo, ki ne pristaja na minimalen pouk krščanskega nauka v javnem šolstvu? Ali morda v programu o tem nič ne piše, kar bi bilo še hujše? To je seveda samo eno izmed vprašanj. Lepo bi bilo, ko bi slovenska KD to in podobno povedala, saj bi s tem širila svoje avtentične poglede na slovensko stvarnost.

-S

Pomagajmo poplavljenecem

Katoliški glas se je odločil, da bo priskočil na pomoč ljudem, ki so v Italiji potrebni pomoči zaradi hudih poplav, v katerih so utrpeli veliko škodo. Katoliški glas se obvezuje, da bo vse prejete denarne darove v ta namen izročil osebno poplavljenecem prek svojega urednika. Izročil jim ga bo pred Božičem kot naše božično darilo in naš solidarnostni prispevek.

Vsi, ki želite poplavljenecem pomagati, lahko oddate svoje prispevke na upravi Katoliškega glasa ali pa jih na upravo pošljete. Že vnaprej lepa hvala!

Za poplavljenca v severni Italiji: župnija Mavhinje 520.000; župnija Zgonik 620.000, cerkveni pevski zbor 100.000; Karolina Vižintin 100.000; Marija Vidic 100.000; N.N. 10.000; N.N. 10.000; Štefanija Milič Hrvatini 50.000; Germani 100.000; Korošec 60.000; ga. Roža 30.000; Licandro Pavla 50.000 lir. N. N. 500.000; Devetak, Gabrje 50.000; Opčine 190.000 (nadaljevanje nabirke), Ana Pisani 50.000 lir.

Sovodenjci za poplavljenca: N.N. 50.000; ob smrti drage tete Rozalije nečaki Ada, Bruno in Ana 250.000; Petejan 100.000; N.N. 50.000; N.N. 100.000; Uršič 30.000 lir.

Nabirka v prejšnji številki je znašala skupno 3.763.500 lir. Skupaj z današnjo je znesek 6.883.500 lir.

Prof. Bratuževa predavala v Ločniku

Rajonski svet v Ločniku, ki posveča precejšnjo pozornost prosvetni dejavnosti, je pripravil v petek, 18. novembra, večer o Brdih v slovenski in furlanski literaturi. O slovenskih avtorjih, ki so pisali o Brdih ali pa so v njih živeli, je govorila prof. Lojzka Bratuž. O furlanski pesnikih in pisateljih pa je predavala prof. Eraldo Sgubin. Prof. Bratuževa je predstavila Gradnikovo poezijo in še odlomke iz del Alojzija Resa, Stanka Vuka in Ljubke Šorli. Govorila pa je tudi o Karlu Široku in Ludviku Zorzutu. Med svojim lepim predavanjem je poudarila, da so taka srečanja najlepša priložnost za medsebojno spoznavanje in spoštovanje, seveda le v primeru, če priznavamo, da je lahko kultura most med narodi. Na uspelem večeru je bilo precej ljudi, od katerih je bila večina furlanskega rodu.

Vedno večje razlike?

Danes ni več moderno govoriti o multinacionalah. Kljub temu - oz. tudi zato - te velike svetovne družbe nemoteno gospodujejo in pogojujejo ekonomsko, politično in kulturno življenje našega planeta. Pomislimo samo na to, da imajo pod kontrolo eno tretjino svetovne produkcije in dve tretjini svetovne trgovine. O njihovi moči priča npr. 39-letni Bill Gates, predsednik računalniške družbe Microsoft in obenem najbogatejši Američan, ki je za nič manj kot 45 milijard lir na dražbi kupil sloviti Leonardov rokopis, znan pod imenom Kodeks Hammer (sedaj Kodeks Gates), umetniško-znanstveni dokument. Na vprašanje »Kaj ti je denar?«, je Gates odgovoril: »Skoraj nič«; in vendar denar žre tudi kulturo...

Prisotnost velikih multinacional v južnih deželah povzroča hude ekonomske posledice, ker imponira odvisnost od Severa.

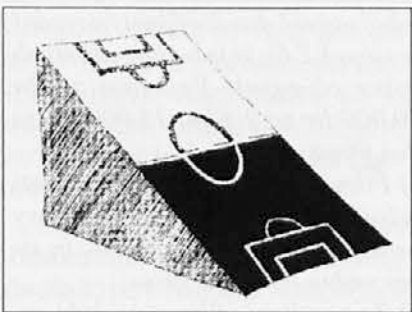
Da bi uspeli njegovi načrti, Sever zahteva od Juga politično stabilnost in zato pogosto podpira in spodbuja avtoritarne režime; to so »humani« dosežki zahodne civilizacije! Na kulturni ravni multinacionale kontrolirajo sredstva javnega obveščanja in tako ogrožajo demokratičnost kulturno podrejenih narodov in držav. Poleg tega pa z brezvestnim izrabljanjem prvin prispevajo se k ekološkemu uničenju; pri tem se z lahkoto izogibajo varno-

stnim kontrolam Združenih narodov.

Severne razvitejše države so od zmeraj hvalile čudeže trgovine, ki temelji na mednarodni svobodni izmenjavi. Gre za pogruntavščino zahodnega kova, ki pa se je izkazala za pravo laž, saj je vsem jasno, da v sedanjem sistemu mednarodne trgovine ni svobode; vedno bolj se namreč uveljavlja zakon močnejšega.

Med stotimi glavnimi multinacionalami so tudi tri italijanske: Eni, Fiat in Montedison. Te velike družbe - ki pa se niso utegnile izogniti milanskim sodnikom - so bile do nedavnega rožice v gumbnici italijanske ekonomije; zato pa ni bilo pomembno, če so npr. sodelovale pri delitvi Amazonije...

Danijel Devetak

Svetovni red, ki ga danes v glavnih potezah riše ekonomija, prireja nepravilno igro med ljudmi dveh polobel. Če je Sever kljub svojim krizam zmeraj bogatejši, je Jug zmeraj revnejši.

Iz Beneške Slovenije

»V Evropi ni manjšinskih jezikov. Celo nemški, francoski, angleški jezik govori le nekaj ljudi po Evropi. Evropa je lingvistični kulturni mozaik. Če nas je več ali manj, ni pomembno, vsi smo pomembni in vsi moramo poskrbeti, da bodo naši otroci imeli prostor v novi Evropi,« trdi D. O'Riagain, generalni sekretar urada za izobraževanje v Luksemburgu in eden izmed stodvajsetih gostov, ki so se udeležili mednarodnega posvetovanja v Špetru, od petka, 11., do nedelje, 13. novembra, je posvet **Otroški govor in manjšine** privabil mnogo ljudi in vzbudil veliko pozornost italijanske in tuje javnosti. Po zaslugi študijskega centra Nediža so predstavniki evropskega manjšinskega mozaika spoznali špetsko dvojezično šolo, kulturno delovanje teh krajev, predvsem pa je bila to edinstvena priložnost za spoznavanje realnosti različnih manjšin, za soočanje z izkušnjami dvojezičnega šolanja, z založništvom otroških knjig in problemom globalne zaščite manjšin, ki mu ne utegne zlesti na t. i. evropsko raven (nam sicer neznano). Glavna tema posveta torej ni bila realnost slovenske skupnosti v Italiji, temveč predvsem iskanje stika med teoretičnimi in znanstvenimi raziskavami ter konkretnimi izkušnjami dvojezičnih vzgojnih programov pri manjšinskih narodih. Šolstvo je namreč direktno vezano na državne ustanove in posledice političnih izbir lahko vplivajo pozitivno ali zelo negativno na ta

bistveni element prihodnosti katekolek manjšine. »Manjšinski boj je zmagal le v primeru, da sta narodnostni skupnosti zagotovljena predvsem izobrazba v materinem jeziku in primerna informacija,« je ugotovil D. Morelli, predsednik Confemilie. Zelo zanimiv je bil poseg R. Titone z rimske univerze, ki je v svojem poročilu dokazal pomembnost dvojezične vzgoje za razvoj otrokove osebnosti. Prof. Titone že nad 30 let strokovno proučuje problematiko dvojezičnosti pri otroku in njegov spoznavni ter jezikovni razvoj. Raziskave dokazujejo, da ne gre pri otrocih samo za spoznavanje dveh jezikov, pač pa za širše dojetje sveta, ki jih obkroža, da dvojezični otroci bolje spoznavajo tudi druge predmete okoli sebe in da je razvoj osebnosti bogatejši. Naj torej živi dvojezičnost! Dodajmo še: Carlo Sechi je župan v sardinskem mestu Alghero in njegovo mnenje je, da je delovanje možno, tudi če ni globalne zakonske zaščite, kajti potrebni so predvsem konkretna želja, resna dobra volja in dobro izdelan jezikovni načrt.

Erika Jazbar

Če vemo, katera strast koga obvladuje, smo prepričani, da mu lahko ugajamo. Pa vendar ima vsak svoje muhe, ki so v nasprotju s tem, kar je njemu v dobro, in navzkriž celo s tistim, kar ima sam za dobro.

Blaise Pascal

Kantata Oljki ob 150-letnici Gregorčičevega rojstva

Pogovor z dirigentom Hilarijem Lavrenčičem

V nedeljo, 27. novembra, bo ob 18. uri v cerkvi sv. Ignacija na Travniku v Gorici slovesna proslava ob 150-letnici rojstva Simona Gregorčiča. Zveza slovenske katoliške prosvete iz Gorice je za to veliko slovesnost, na kateri se bo Gorica spomnila na svojega »goriškega slavčka«, pripravila zares imeniten program. Že od poletja namreč goriški pevci vadijo kantato za soliste, zbor in orkester Hugolina Sattnerja, ki nosi naslov Oljki po Gregorčičevem besedilu. Da gre za izreden kulturni dogodek, nam pričajo že vabila, na katerih vidimo, da pri projektu, s katerim bodo v petek, 2. decembra, nastopili v štandreški cerkvi in kasneje še v Sloveniji (Drežnica), v Trstu in na Koroškem, sodelujejo pevski zbori: MePZ F.B. Sedej iz Števerjana, MePZ Hrast iz Doberdoba, MePZ Podgora in vrsta zborovskih pevcev iz Štandreža, Rupe-Peči, zbora Mirko Filej, zbora Alenka in zbora Lojze Bratuž. Pevce bo spremljal mladinski simfonični orkester, kantato pa bo dirigiral mladi goriški dirigent Hilarij Lavrenčič, ki sem ga zaprosil za razgovor.

Kot vedno je privihral na Katoliški glas in mi takoj povedal, da ima zelo malo časa. Usedla sva se za mizo in takrat sem mu rekel, da bi lahko dodali še dejstvo, da je poleg 150-letnice rojstva Simona Gregorčiča, ki je pesnitev Oljki napisal, letos tudi 60. obletnica smrti skladatelja in patra Hugolina Sattnerja. V Ljubljani bodo namreč imeli 24. novembra seminar ob skladateljevi obletnici, govorili bodo o njegovem delu. Zvečer pa bo v dvorani Slovenske filharmonije Slovenski komorni zbor pod vodstvom Mirka Cudermana izvajal isto kantato.

»Ja, res je! Toda, ko smo mi šli v Ljubljano prosit za note, jih kar niso mogli najti na noben način,« je začel polemčno Hilarij in nadaljeval: »In sedaj zares ne razumem, kako lahko tudi oni pojejo. Sploh si ne moreš predstavljati, kakšne težave smo imeli s partituro!«

Potem ga vprašam, kdaj so začeli vaditi kantato. »Zbori so jo začeli vaditi že maja meseca; junija smo se prvič srečali skupaj. Do takrat smo naštudirali četrtno dela. Takoj

za tem je vsak zbor začel vaditi s svojim dirigentom. Je tudi nekaj posameznih pevcev, ki prihajajo iz drugih zborov; teh je malo. Skupno je kakih 85-90 pevcev. Kantata je v koncertni obliki in predvideva tudi zbor, ki poje za prizoriščem, ta zbor je pri naši izvedbi zbor iz Podgore. Prepevali bodo gregorijanske molitve.

Vsebinsko najbrž že poznaš; v prvem delu opeva skladatelj drevo oljko in zato je glasba temu primerena. Moram namreč povedati, da človek zlahka dojame Sattnerjevo glasbo, če ob poslušanju kantate bere obenem tudi Gregorčičevo besedilo. Imenitno je izveden opis vesoljnega potopa, ko uporablja tolkala, opis nevihte, dežja, oljčne vejice, ki po svetopisemskem izročilu pomeni konec nevihte. Imenitno je to uglasbeno. Če pomislim, da je to delo nastalo leta 1914 in ga je napisal menih, človek, ki gotovo ni bil svetovljan, lahko rečem, da bi mu marsikaj lahko zavidal sam veliki Puccini,« hitro pripoveduje Hilarij. Njegova razvnetost kaže, kako je v svetu glasba res doma.

Malce bolj prozaično ga vprašam, kdo bo sodeloval in igral pri Sattnerjevi kantati. In začne naštevati: »Orkester bodo sestavljali samo mladi iz Trsta, Gorice in Videmske. Po mojem je izredno pomembno tudi dejstvo, da so v orkestru prisotni tako Italijani kot Slovenci. Moram reči, da so italijanski glasbeniki hoteli že od vsega začetka vedeti, o čem govori Gregorčičev tekst. Ko sem jim ga razlagal, so me poslušali z odprtimi usti v popolni tišini. Ta oblika sodelovanja je zares kulturno plodna in v to smer bi morali večkrat iti!«

Povprašam ga po solistih in tedaj se Hilarij navduši: »Uspelo nam je dobiti basista Aleksandra Švaba, ki je sedaj gotovo najbolj obetavni basist v Italiji. Lansko leto je nastopil v »Scali«, poje povsod po Italiji, od Mantove do Pize in Firenc. Sedaj bo pel v Trstu v operi Boheme. Trenutno je sedaj doma in tako bo nastopil z nami. To je zelo velika pridobitev za kantato in za naš nastop. Sopranistka bo Mirjam Pahor, mezzosopran bo pela Patrizia Belloni, obe pa sta izredno obetavni pevki, ki se ju lahko samo veselimo.«

Vprašam ga po težavah in takrat razširi roke. »Veliko jih je bilo. S klavirsko spremljavo mi je pomagal Guido Michelon. K delu smo pristopili zares profesionalno in to je zahtevalo veliko napora. Vedeti namreč moraš, da kantata traja približno eno uro dvajset minut, ker ima partitura 208 strani. Ogmornno dela je opravila neutrudna Valentina Humar, ki je z nekaj sodelavci napisala celotno partituro. V Ljubljani se je namreč nekaj »zataknilo«, partiture za nas ni bilo. Ne vem, kako to, da dr. Cuderman sedaj lahko izvaja kantato s svojim zborom...«

Valentina je pripravila 208 strani partiture na velikem formatu A3; in na vsaki strani je bilo 23 notnih črt, na katerih sta bila tudi po dva instrumenta. S tem delom je Valentina pokazala izredno znanje in pa seveda tudi pridnost. Če ne bi bilo nje, bi najbrž ne bilo kantate. Ali vsaj bi je ne peli še sedaj. Vesel pa sem, da bom dirigiral dve debutantki; obe solo pevki sta namreč prvič pred veliko nalogo in prepričan sem, da jo bosta izredno dobro opravili, ker sta zares talentirani!«

Povprašam ga še, kako vadijo. Nasmije se in mi reče: »Sedaj s polno paro. Zavedati se moraš, da bo nastopilo med glasbeniki in pevci najmanj 160 ljudi. To bo velika stvar in prav zato se nanjo dobro pripravljamo. Jaz sem jo že toliko naštudiral, da bi v primeru, ko bi izgubil partituro, lahko dirigiral na pamet. To lahko rečem. Delo mi je bilo namreč zelo všeč. Dirigiral sem že Jeftejevo prisego, toda kantata Oljki je dosti boljša. Zdi se, kot da bi skladatelj pisal sto let kasneje. Glasbeni jezik je zelo bogat, Sattner zelo dobro rabi barve, tudi orkestracija je zelo dobra. Puccini je napisal znamenito delo Turandot 12 let pozneje in malce spominja na Sattnerjevo Oljki...« In še in še je govoril dirigent Hilarij Lavrenčič.

Ker ga poznam, lahko zapišem, da si je kantato obvezno treba ogledati in poslušati izvedbo vseh boljših goriških zborov. Glasbenim sladokuscem gotovo ne bo žal, če bodo v nedeljo, 27. novembra, prišli ob 18. uri v cerkev sv. Ignacija na Travniku.

Jurij Paljk

Orkester in solisti med vajami v štandreški cerkvi

Zgodovinarski posvet o Valentinu Staniču na Sveti gori

V okviru šestih Svetogorskih srečanj, ki jih sedaj že vsako leto prirejajo na Sveti gori v frančiškanskem samostanu frančiškani s Svete gore in Zgodovinsko društvo za severno Primorsko iz Nove Gorice, je bil v petek, 18. novembra, strokovni simpozij ob 220-letnici rojstva znamenitega primorskega Slovenca, dobrotnika in alpinista Valentina Staniča.

Valentin Stanič se je rodil leta 1774, umrl pa je leta 1847 tik pred začetkom slovenskega narodnega preporoda, ki se je začel v letu 1848 in katerega znanilec in predhodnik je ta veliki primorski duhovnik tudi bil. Valentin Stanič, ki ga je po uvodnem pozdravu predstojnika svetogorskih frančiškanov v glavnih obrisih predstavila prof. Slavica Plahuta, direktor Novogoriškega muzeja, je bil po poklicu duhovnik, dosegel je tudi častitljivi naslov kanonika. Sicer pa je bil Valentin Stanič predvsem velik Slovenec, narodnjak, pesnik, pisatelj, publicist, šolnik, založnik, tiskar in eden največjih slovenskih planincev vseh časov. Poleg tega je bil Stanič tudi izreden humanist in ustanovitelj raznih človekoljubnih organizacij za gluhanost. Bil je, recimo, pobudnik gluhanemnice, ustanove, ki je odigrala v Gorici izredno pomembno vlogo in je bila v stavbi, ki stoji danes nasproti Kulturnega doma v ulici Brass.

Valentin Stanič je bil tudi velik ljubitelj živali in se je boril proti njihovemu trpinčenju, kar ni bilo v tistih časih ravno v navadi. Dr. Branko Marušič je v svojem referatu povedal, kakšna je bila Goriška v času Staničevega življenja in da se je Stanič zelo dobro zavedal, da bo slovenski narod lahko preživel le z omiko in kulturo. Prof. Lojzka Bra-

Upodobitev Valentina Staniča

tuž iz Gorice je predavala številni publiki o jeziku in slogu v spisih Valentina Staniča, prof. Jurij Rosa je govoril o Valentinu Staniču v javnem spominu, se pravi o vseh zapisih, ki se tičejo tega velikega slovenskega preroditelja, po njegovi smrti. Prof. Peter Stres je govoril o romanju gluhanemih na Sveto goro, ki je potekalo leta 1848, prof. Stane Košir pa o Staniču in gluhanemih. Srečanje je zaključila prof. Marija Stanonik, ki je v referatu z naslovom Trpka milozvočnost spregovorila na izredno zanimiv način o gluhosti v ljudski pesmi.

Zelo lepo bi bilo, ko bi vse referate zbrali v zbornik, tako kot so to delali pred leti. Finančne težave pa tega ne napovedujejo in lahko samo upamo, da bodo vsaj referati objavljeni v ustreznih strokovnih publikacijah. Na srečanju, posvečenem Valentinu Staniču, je manjkalo le Tone Strojina, ki ni mogel zaradi bolezni predstaviti Valentina Staniča alpinista in začetnika slovenskega planinstva.

zuta

Odšli smo v svet - vrnimo se nazaj

Lopar, oktober 1994

Odšli smo v svet; brezčutno, nevhvaležno smo zaprli vrata za seboj in kljubovalno zadušili zadnji dvom, ki nam je morda branil zapustiti dom. Odšli smo tja, kjer da lepše bo, kjer bomo zaslužili, naredili novo si obleko, kupili avto, novo hišo in za vedno pozabili »sramotno« narečje: »Kaku je strina?« Odslej bo: »Kak' si kaj?« - med finimi ljudmi.

Postali mestni smo ljudje, prepolni sami sebe, ponosni, ker smo sprali s sebe zadnji prah šavrinške zemlje, znebili smo se zdravih, od vetra rdečih lic, ki so nas izdajala za prave »kmečke ljudi« - kakšna sramota!!!

Parole, dragi rojaki, »gradimo domovino«, so nas zaslepile in val zagnanosti nas je odnesel v napačno smer, proč od naših senožet, lazov, brajd, žlebov, vard, bardin; proč od štern, kaminov, baladurjev, velbov, škur in lup. Nasedli smo, razdajali smo sebe in svoje vrednote nepravim ljudem in krajem - prodali smo se, poceni smo se prodali, svojo identiteto smo skoraj izgubili.

Postoj, ustavi korak, ozri se nazaj, vrni se v čas, ko si komaj utegnili reči »adijo«, in videl boš, začutil boš, kar nisi videl, kar nisi

slišal in kar nisi čutil takrat.

Videl boš očetove zgarane roke, strah in razočaranje v njegovem trdem pogledu, polnem prošnje: OSTANI! in upanja, da boš rekel: »Pridem nazaj, pridem in nadaljujem s tem, kar si začel ti in tvoj oče in pred tem tvoj nono; pridem, pripeljem svoje otroke: ne, nisi se trudil, ne trudiš se zaman.

Videl boš, dragi Istran, mater, začutil njeno skrb in blagoslov: »Buh ti dej srečo, otrok moj!«

In končno boš slišal, če si šavrinški sin, govorico sivega kamna in šelestenje hrastovih vej: »Vem, da se boš vrnil.«

Stopi s prestola igralca, snemi masko, padi materi zemlji v objem. Prisegam ti: prepojilo te bo olajšanje, toplina hladne prsti ti bo napolnila dušo, srečen boš, ker boš lahko rekel: »Kraj moj, zemlja moja, dom, niste me čakali zaman.«

Vrnimo se nazaj, ker mati nas še čaka. Vrnimo se k zemlji naši; ona nam bo dala kruha, nam vliva moči in blaženosti, ker smo njeni, ker skrbno skriva v sebi naše korenine, iz katerih bodo pognali novi rodovi, ponosni na svoj kraj, ponosni tudi na nas, ker smo jih obogatili za veliko izkušnjo, ko

NAŠA GOVORICA

NADA PERTOT

Pred dnevi sem prebrala v Primorskem dnevniku pogovor z Jurijem Součkom, dobitnikom letošnjega Boršnikovega prstana. Na zapleteno in nesmiselno vprašanje spraševalca (Ima gledališče kot nacionalna institucija v času integracije Evrope in sveta sploh svojo možnost?) je nagrajenec poleg drugega rekel tudi to: »Svoji hčerki vedno govorim - vse ti oprostimo, slovenščine pa ne. Slovenščino pa moraš imeti odlično. Angleščino, matematiko, vse se lahko naučiš na vseh šolah na tem svetu, slovenščino pa samo pri nas doma.«

Tako gledanje na slovenščino vodi tudi moja prizadevanja, s takega stališča gledam na vse, kar je pri nas slovenskega, na slovensko šolo in na pouk slovenščine.

Žal nam učbeniki, med katerimi je Toporišičev Slovenski jezik in sporočanje, prav gotovo niso v pomoč. Dovolj mi je, če prelistam naše časopise enega samega dne. Je pisanje Novo Mesto, Sveta Gora, Veliki Trg posledica napačnega tolmačenja ukazov prof. Toporišiča in recenzentov, ki so učbenik odobrili?

Odgorčena sem nad nenehnim spreminjanjem že ustaljenih pravil, saj skušajo slovnikičarji pravzaprav iz nas delati nepismene ljudi, ki bi ob sebi vedno potrebovali lektorje.

Ko se pa jezim nad pravopisnimi pravili glede pisanja velikih in malih začetnic, se mi pa tudi začenja zdeti vse skupaj smešno, saj vendar pisanje z veliko ali malo začetnico ne bi smelo niti ustvarjati problemov. To spreminjanje že ustaljenih

pravil pa daje vtis, da je naš jezik nekaj zelo šibkega, neobgljenega in prav nič zasidranega v današnjem času in še manj v preteklosti. Prav logično je, da začne marsikdo misliti, da nič več ne zna in da je slovenščina tako zapletena, da jo lahko obvladajo samo izbranci. Od tod do nekega čudnega občutka manjvrednosti pot res ni dolga. Žalostno je, da takih problemov nimamo, ko se izražamo v italijanščini, saj si lahko pomagamo s slovnico, ki smo jo uporabljali v daljnih šolskih letih, in si tako znanje samo nekoliko osvežimo.

Ob Sveti gori pa se mi sploh zbuja občutek, da gre spet za kako novo različno (varianto) povojnega lova na čarovnice (črtanja pridevnikov sveti, spreminjanja imen za praznike...), saj je Sv. gora vendar za vernike romarski kraj, na katerem se je prikazala Marija, ne pa kako naselbinsko ime.

Da ne bo domov: Novo mesto, Sveta gora, Veliki trg.

Nada Pertot

Televizijski kotichek

Tudi v našem Katoliškem glasu bi radi kaj več pisali o televiziji in televizijskih programih. Prav zato smo se odločili, da bomo od časa do časa imeli »televizijski kotichek«, v katerem bomo opozarjali bralce na dobre in slabe strani televizije, na dobre in slabe programe. Še raje pa bomo pisali o tem, kako je včasih bolje, da se televizor ugasne ali pa se ga sploh ne prižge, vsaj ko gre za oddaje, za katere ni vredno izgubljati časa; posebno pa še za tiste, ki nam lahko samo škodijo, ko se utrujeni usedemo na kavč in nas televizija mirno lahko »povozi«.

Televizijski programi na italijanskih mrežah so iz dneva v dan slabši; človek ima občutek, da gleda nekaj, kar ne more obstajati. Obenem pa med programe, ki mejijo že na pornografijo v najslabšem smislu besede, uvrščajo resnični novice, ki jih običajno prinašajo dnevnikarji, razna poročila in bolj ali manj resnični dokumentarci. Gledalec gleda obenem izmišljeno in resnično, ne ve več, kaj je eno in

smo iskali lepote in užitke drugje, se sramovali in zatajili svoj dom ter kljub vsemu in končno našli srečo le doma. Loparska hči

Loparska hči v svojem okolju

kaj drugo: resničnost postaja fikcija-izmišljena zgodba - in stvarnost se nekje v gledalčevi podzavesti meša s fikcijo.

Napisal sem, da je italijanska televizija predvsem zaradi reklam in denarja, ki je vezan na reklamo, danes že pornografska. S tem ne mislim samo na pornografijo seksualnih prizorov, ampak na celo vrsto oddaj, ki so negledljivo cenene, zanič, svinjsko umazane v čustvih in izrabljanju le-teh; skratka vse tiste oddaje, za katere lahko rečemo, da so umazane, obscene. To so oddaje, ki mešajo možno s stvarnim. To gledalca zbega, ga poplitvi in mu jemlje možnost presoje, ki mu je televizijski medij itak daje malo.

Svet slik in zlagane resničnosti je najbolj očitno prisoten v zelo gledani oddaji »Non e' la Rai«, ki jo režira znameniti televizijski zvodnik Boncompagni; njegova izvoljenka Lolita Ambra pa je danes med mladimi v Italiji bolj poznana kot mati Tereza iz Kalkute. Gotovo tudi bolj priljubljena. Recept je preprost: v urah, ko se dijaki višjih in srednjih šol vrnejo iz šole utrujeni domov, jim Berlusconi na enem svojih nešteti televizijskih kanalov servira najstnico v spodnjih hlačkah, ki govori o vsem in o ničemer; zraven doda še sto drugih najstnic, ki malce kričijo, nekaj pojejo, vse pa kažejo noge in še kaj, seveda tako, da se malo vidi in še več ne vidi ali pa obratno.

Program je prazen in govori o svetu, ki ga ni. Najslabše pa je to, da realnost meša z izmišljenim svetom-fikcijo in ustvarja vtis, da tak svet resnično obstaja, da je Ambra res sposobna hoditi po vodi, da je danes bolj pomembna kot vse druge italijanske igralke, pa čeprav igralca ni... Televizija s tem programom spreobrača svet v slabo; lestvice vrednot ni, so le slabe pornografske podobe iz psihopatoloških glav. Da pa to ni svet mladih, priča dejstvo, da se je v Rimu zbralo na izboru za štirideset Ambrinih »sodelavke« 15 tisoč deklic v spremstvu

staršev! Lestvica vrednot je torej porušena, Ambra v Italiji pomeni več kot Berlusconi sam, vsaj za mlade. Je lepa, mlada, na polgola, vedno jo lahko dobiš ob vrnitvi iz šole domov ob isti uri na ekranu. Čista pornografija našega vsakdana, ki je poln televizije. Pa če to hočemo priznati ali ne!

Matija G.

KOROŠKE NOVICE

Podelitev Einspielerjeve nagrade

V petek, 11. novembra, ko so mnogi nazdravljali Martinu, so v Tischlerjevi dvorani Slomškovega doma v Celovcu spet podelili Einspielerjevo nagrado, ki jo prejme človek, ki se posebno zavzema za sožitje različnih narodov, za povezavo med njimi.

Letošnje priznanje, 6. po vrsti, sta Krščanska kulturna zveza in Narodni svet koroških Slovencev podelila dr. Arturju Roßbacherju, predsedniku društva Club Tre Popoli, katerega glavni cilj je zavzetost za sodelovanje v prostoru Alpe-Jadran, torej tudi povezava dveh narodnih skupin na Koroškem.

Občinski svet in Slovenci

Na zadnji seji občinskega sveta z dne 15.11.94 je prišel na dan problem Konzulte za vprašanja slovenske manjšine v goriški občini. Na izrecno vprašanje slovenskih svetovalcev je župan odgovoril, da Konzulte ne more sestaviti, ker da v njej ni zastopana neka skupina Slovencev; čeprav ni točno povedal, za katero skupino gre, lahko domnevamo, da gre spet za tako imenovani Gombačev krog ljudi, ki je sicer gotovo zelo maloštevilen, vendar toliko bolj glasen. V tem težkem trenutku za našo skupnost iščejo ti ljudje dvomljive povezave s strankami, ki so na oblasti, in tako še bolj mešajo že itak zapleteno politično situacijo. Županu so seveda naredili uslugo, ker sam Konzulte noče, tako pa ima tehten razlog, da zavlačuje z imenovanjem.

Zelo umestno je bilo svetovalsko vprašanje, ki sta ga postavila županu Fornasir in Crocetti v zvezi s sporočilom za javnost na praznik 4. novembra; župan je namreč poveljeval zmago italijanskih sil v prvi svetovni vojni. Svetovalca gibanja Občani za Posočje sta citirala vzvišene misli pesnika G.

Ungarettija, ki se je sam boril na Krasu v prvi svetovni vojni. Ko je leta 1966 prišel na obisk v Gorico, je zapisal: »Ime Gorica mi pomeni po petdesetih letih spet to, kar je pomenilo tedaj, ko smo bili vojaki na groznem Krasu. To ime zame ni predstavljalo nobene zmage, saj so na zemlji zmage samo pregrešne iluzije; to ime me spominja na skupno trpljenje, naše in tistih, ki so bili na drugi strani in ki smo jih imenovali sovražnike; za nas pa so bili v našem srcu bratje, tudi če smo morali opravljati svojo slepo dolžnost.« Te izredne pesnikove besede imajo še danes zelo aktualen pomen.

V nadaljevanju se je, ki ji je na začetku prisostvovala tudi ljubljanska televizija, je zmanjkalo časa za razpravo o dveh resolucijah v zvezi z odnosi med Slovenijo in Italijo; eno je predstavila opozicija in zagovarja odprta in spravna stališča, drugo pa je pripravila uprava in sloni na znanih stališčih vlade, ki od Slovenije samo veliko zahteva, brez omembe naše narodne manjšine.

B.Š.

V Štandrežu so počastili Simona Gregorčiča

»Oj zlata mati - domovina!« S tem verzom se je začela proslava 150-letnice rojstva Simona Gregorčiča v soboto, 19. novembra, v župnijski dvorani Antona Gregorčiča v Štandrežu. Do lepo uspele prireditve je prišlo na pobudo štandreških kulturnih društev. Nastopili so mezzosopranistka Darja Pavio z dvema solospjevoma (Njega ni in Sinoči je pela), pianistka prof. Valentina Pavio, recitatorji Erik Bensa, Sara Budal, Katja Gaeta, Silvan Škorjanc in Tanja Zotti. Sodelovala sta tudi oba mešana zbora pod vodstvom Mirana Rustje in Ticijane Zavadlav, ki je vodila tudi sklepno skupno pesem Njega ni.

Slavnostni govor je imela prof. Lojzka Bratuž, ki je poudarila duhovno, narodno in kulturno sporočilnost Gregorčičeve poezije ter izrazilo aktualnost njenih

Slavnostni govornik prof. Lojzka Bratuž (foto SR)

izhodiščnih motivov. Če je bila proslava »goriškega slavčka« tekoča, prijetna in vsebinsko bogata, gre zasluga tudi režiserju Emilu Aberšku.

Rupa-Peč

Praznovanje zahvalne nedelja 20. novembra je bila lepa priložnost, da smo se pri mizi povsede in še globlje povezali v prijateljstvu in vzajemnosti. Nedeljska maša je privabila večje število rojakov, ker je cerkev v Rupi zaradi polnih košar dobrot in cvetja pred oltarjem vidno znamenje žlahtnega spomina na nebeškega Očeta in vse naše prednike, ki so nam vse to posredovali. Saj se zavedamo, da je vse, kar smo in kar imamo, sad zemlje, trte in dela naših rok, ki smo jih prejeli v dar. Hvaležnost nas združuje v pesem in blagoslov vsega. Mladi pe-

vci, mašni strežniki, MPZ Rupa-Peč, vinogradniki, kmetovalci, rokodolci, izobraženci, prosvetarji, gospodinje, sosedje in prijatelji tekmujejo zlasti v pripravi voza za tiste, ki so jim namenili del svojih pridelkov. Ponavadi se najprej spomnijo naših zavodov v Gorici ter najbolj potrebnih. Zahvalna nedelja je pri nas nekaka generalka za izkazovanje ljubezni skozi vse leto in vse življenje; radi delimo s tistimi, ki imajo manj kakor mi ali sploh nimajo potrebnega za življenje. O tem se pripoveduje otrokom in mladim, ne da bi tožili o nekdanjem pomanjkanju, marveč da bi oživljali zavest in dolžnost pomoči drugim.

ŠIRŠI ODBOR ZVEZE SLOVENSKE KATOLIŠKE PROSVETE se bo sestal v ponedeljek, 28. novembra, ob 20. 30 v Katoliškem domu v Gorici.

Pa tudi vsak obiskovalec je deležen lepe gostoljubnosti. Razstava domačih vin, ki krasi dolge mize, bi lahko tekmovala s kako podobno, ki smo jo doživeli npr. kje na avstrijskem Štajerskem ali kjerkoli v domovini ali tu pri nas, ne le po zastojnosti pokušnje in postrežbe z vsakovrstnimi dobrotami, marveč tudi z izbranimi vrstami domače kapljice.

Hvaležni smo ne le Bogu, ampak tudi vsem, ki ohranjajo tako živ spomin in se zanj žrtvujejo; posebno smo hvaležni članom MPZ in PD Rupa-Peč.

ž u

Predstavitve

»Mi z vami - Voi con noi« še v Gorici

Po predstavitvi na šoli G. Raddaccio v Trziču 11. novembra bo v torek, 29. novembra, ob 17.30 v prostorih konferenčne dvorane pokrajinskega muzeja na gradu predstavitev video-filma in priložnostne publikacije »Mi z vami - Voi con noi« še v Gorici. Gre za filmski in knjižni prikaz zadnjih petih let sodelovanja in skupaj prehojene poti osnovne šole Largo Isonzo iz Trziča in osnovne šole Oton Župančič iz Gorice. Izvedbo projekta so omogočili goriška pokrajinska uprava, Kmečka banka iz Gorice in Svet slovenskih organizacij.

Filmski material je posnel in zmontiral Silvan Bevčar, zamisel, besedilo in režijo je prispeval Janez Povše, besedilo v slovenščini in italijanščini bereta Martin Srebrnič in Irma Franchini, italijanski prevod je oskrbel Giovanni Toplikar. Video-film traja uro in dvajset minut, pri čemer gre za izbrane izseke sodelovanja dveh šol kakor tudi za izpostavljen in mnogokrat poetičen prikaz smisla tovrstnega sodelovanja.

Obširna priložnostna publikacija podrobneje opredeljuje značaj opravljenih skupnih dejavnosti, vzgojne smernice in sklepe, do katerih je privedlo zanimivo skupno sodelovanje. Pomembno je, da uveljavlja publikacija različne pristope in poglede na sodelovanje med obema šolama, saj so v njej prisotna stališča sociologa, staršev, učiteljev in obeh ravnateljstev. Publikacijo so pripravili in uredili Giovanni Toplikar, Giuliana Bruschi in Irma Franchini za osnovno šolo Largo Isonzo iz Trziča ter Sonja Klanjšček, Zdenka Kovic in Barbara Rustja za osnovno šolo Oton Župančič iz Gorice, opremo pa je prispeval Dario Leban.

Goriški predstavitveni večer bo sta uvedli ravnateljici obeh šol dr. Luigina Mortsolin iz Trziča in dr. Mirka Brajnik iz Gorice.

Mladi zvoki v jesen 1994

Posnetek s koncerta v Sedejevem domu v Števerjanu (foto SR)

Na prvem srečanju Mladih zvočkov v Sedejevem domu v Števerjanu se je prejšnji torek zbralo kar lepo število mladih poslušalcev - učencev glasbenega centra Emil Komel, ki so s svojimi starši in prijatelji prisluhnili protagonistoma večera: čelu in klavirju.

Ruski čelist Oleg Galperin in trziški pianist Luca Ferrini sta znala v sicer za tako glasbo ne najbolj primerni dvorani ustvariti vzdušje intimnega doživljanja ob Schumannovih Fünf Stücke im Volkston in Dvořakovemu Rondoju. V naslednjih Intermezzih Daneta Škerla je znal čelist izvesti iz svojega instrumenta plemenit zvok, ki je ovrednotil sicer temačno fabuliranje tega

novejšega Škerlovega dela. Najbolj dojemljive in primerne za mlado publiko so bile Tri mladinske skladbe L. M. Škerjanca. Višek večera pa je bila gotovo epsko zasnovana Šoštakovičeva Sonata op. 40. Izvajalca sta živeto ponazarjala tematsko bogato sporočilnost tega ruskega mojstra. Izven programa sta nam še poklonila vedno lepega Saint-Saënsovega Laboda, ki je prijetno sklenil ta števerjanski večer.

Duo Galperin-Ferrini je uigran in iskren poustvarjalec. Pianist Luca Ferrini se je v dnu izkazal za občutljivega sogovornika in daje čutiti, da nosi v sebi še neizrečen pianistični naboj. -n-n

Koroški fantje Vaščani pojo gostovali v Števerjanu

V Števerjanu je že dolgoletna navada, da organizira društvo Sedej na »zahvaljenico« kulturni program s tombolo in martinovanjem. Letos se ta dva praznika žal nista mogla obhajati isti dan, ker je bil na zahvalno nedeljo društveni zbor zaseden na reviji goriških zborov Cecilijanki. Tako smo tradicionalno srečanje premaknili za teden dni; to je bilo preteklo nedeljo, 20. t.m. Prijetno popoldne so nam oblikovali fantje pevske skupine Vaščani pojo iz Zgornje Vešče pri Bilčovsu na Koroškem. Nismo prisluhnili običajnemu zborovskemu koncertu, ker je vodja skupine prof. Joško Kovačič znal že takoj na začetku vzpostaviti tesen stik s poslušalci v dvorani: vsi smo bili soudeleženi v program po simpatičnih besedah povezovalca-vodje skupine: »Kdo bi si mislil, da boš moral priti na

koncert in sam peti?«

Vodja ansambla Joško Kovačič je zbiratelj ljudskih pesmi. Skupina Vaščani pojo prepeva in tako skuša ohranjati fantovsko vaško petje in podoknice. Fantje so vključili v svoj program v Števerjanu same vesele pesmi. Človek se res ni mogel dolgočastiti, obratno: hudomušno spontano povezovanje je vzbujalo dobro voljo in smeh.

Med prvim in drugim delom koncerta so člani mladinskega krožka društva Sedej predvajali diapozitive športnega tedna in nagradili zmagovalce šaha, dame, namiznega tenisa, »tučenja«, odbojke, ženskega in moškega nogometa. Kulturnemu delu programa je sledila družabna tombola, nato pa še večerja - martinovanje za vse prisotne v spodnjih prostorih Sedejevega doma. Valentina Humar

H. Sattner - OLJKI. Kantata za soliste, zbor in orkester ob 150-letnici rojstva Simona Gregorčiča

Cerkev sv. Ignacija
Gorica, 27. novembra 1994, ob 18. uri

Štandrež, 2. decembra 1994, ob 20.30

Trst solidariziral s škedenjskimi železarji

V petek, 18. t.m., se je po tržaških ulicah in trgih odvijala zelo občutena solidarnostna manifestacija za ohranitev škedenjske železarne. Udeležile so se je vse komponente, tako narodnostne kot politične, našega mesta z županom Illyjem na čelu. Računajo, da je bilo na manifestaciji prisotnih okoli 10-15.000 ljudi, ki so oblikovali živo verigo od Škedenja do Velikega trga, kamor je dospela bakla, ki so jo delavci prižgali v kotlu železarne. Baklo so izročili županu Illyju.

Medtem pa je usoda škedenjskega obrata še vedno zelo negotova. Po ugasitvi plavža prihaja do številnih ugibanj, predlogov in protipredlogov. Zadnja vest je, da se za železarno zanima industrijski magnat Lucchini iz Brescie, ki je drugo pomembno železarsko središče v Italiji. Okoli 1.000 uslužbencev škedenjske železarne tako še vedno živi v skrajni negotovosti, saj usoda obrata, ki je za tržaško gospodarstvo življenjske pomembnosti, visi na nitki.

Uspela revija ZCPZ

Letošnje 29. pevske revije Zveze cerkvenih pevskih zborov se je udeležilo enajst pevskih zborov oz. skupin. Občinstvu v veliki dvorani Kulturnega doma so se v nedeljo, 20. t.m., predstavili cerkveni mešani pevski zbor Mačkolje, moški zbor Fantje izpod Grmade, ženski in moški zbor Igo Gruden iz Nabrežine (na reviji ZCPZ sta nastopila prvič), MePZ Skala iz Gropade, skupina Shalom (tudi ona letos prvič), CMePZ Barkovlje, Ekumenski zbor iz Trsta, Mladinska glasbena skupina z Opčin, MePZ Repentabor in MePZ Jacobus Gallus iz Trsta.

Pevska raven letošnje revije je bila zadovoljiva, pri nekaterih zborih pa kar dobra ali zelo dobra. Prijeto novost je predstavil nastop dveh mladinskih skupin: openske, ki je sicer nastopila že lani, in skupine Shalom, ki je nadomestila fantovski oktet iz Dornberka, ki je svoj nastop odpovedal. Prvič po dolgih letih je ponovno pel Ekumenski zbor iz Trsta pod vodstvom Zorka Hareja, krstni nastop na reviji ZCPZ pa sta imela oba zbora Igo Gruden iz Nabrežine. Revija je dokazala, da imamo na Tržaškem poleg drugih tudi nekatere solidne (npr. Mačkolje) ali pa zelo dobre pevske sestave (npr. J. Gallus). Dokazala pa je tudi to, da se na njej nastopi cerkvenih zborov iz leta v leto redčijo. Tega problema se je v svojem priložnostnem govoru dotaknil tudi prof. Humbert Mamolo.

Če se na kratko ustavimo pri mislih prof. Mamola, čigar govor objavljamo v celoti na drugi strani, moramo zabeležiti tole: četudi mnogi cerkveni zbori ne nastopajo več na reviji, to še ne pomeni, da ne sodelujejo več pri slovenskem bogoslužju, pač pa da si zaradi raznovrstnih težav, katerim botruje zlasti preskromna pevska sestava, ne upajo na oder. Možno rešitev je Mamolo nakazal v raznih oblikah združevanja. Pri tem pa je treba

paziti, »da se ne ogroža ali ohromi dejavnost v posameznih skupnostih.« Našim zborom in pevskim skupinam pa je potrebno nuditi vsestransko pomoč, je še dejal Mamolo, osredotočiti pa se je treba tudi na iskanje učinkovitejših motivacij, prijemov in projektov ter posvečati posebno pozornost in naklonjenost pobudam mladih. (iz)

Življenjski jubilej

Na Proseku se je pred 85 let 24. novembra 1909 rodila Josipina Španger vd. Pertot.

Že dejstvo, da je šla skozi dve svetovni vojni, pove marsikaj. Posebno druga svetovna vojna je bila zanjo, vseskozi zavedno Slovenko, zelo mučna. Še prej pa dvajsetletno obdobje fašizma, ki jo je narodnostno nadvse prizadel, a ji je obenem dal še večjega zagona v ljubezni do naroda, svobode in demokracije. Tem idealom je potem ostala zvesta do današnjih dni. Zanje se je povsod izpostavljala in marsikaj tvegala tudi v letih takoj po vojni, ko je bila med prvimi kandidati na slovenski listi z lipovo vejico. Kandidirala je večkrat tako za občinski in pokrajinski svet kot za druge organe.

Pri tem naj pripomnimo, da je rodbina Špangerjev imela narodnostno zavest in politično žilico kar v krvi, saj je bil Pinin bratranec Vekoslav Španger, tigrovec, obsojen na prvem tržaškem procesu leta 1930 na 30 let zavora; v njem je prestal celih devet let, nato pa bil do razpada Italije po raznih internacijah, zaporih in konfinacijah.

Pina Španger-Pertot se je po vojni udeleževala na političnem področju v okviru Slovenske demokratske zveze (SDZ), še do nedavnega pa je bila zelo aktivna tudi na dobrodelnem področju v okviru Slovenskega dobrodelnega društva.

D.Š.

Trebče - stoletje in več

Bilo je..., do koder sega spomin..., in je še. V tem času potekajo v Trebčah priprave na praznovanje farnega patrona sv. Andreja.

Naši starejši ljudje so doživeli res velike življenjske spremembe. V mladosti niso niti sanjali današnje blaginje in niso imeli prevoznih sredstev. Pešačili so dnevno »s trebuhom za kruhom« čez Vrh v Trst. To pot so merile zlasti mlekarice s plenirjem na glavi bodisi ob hudem mrazu kot v nezonsni vročini. Kasneje so se nekateri posluževali openskega tramvaja, do katerega pa je bilo več kot 3 km poti. Celo v Nabrežino v mlin so hodili s tovorom žita na oslu in se istega dne vračali. Spotoma so navezali prijateljske stike z vsem okolišem. Zelo radi so prihajali v vas številni Kolončani, Banovci, Svetoivančani in drugi sosedje.

Kmetje so hiteli v teh dneh s pospravljanjem zadnjih pridelkov. Gospodinje so lepo počistile in uredile dom. Gostilničarji so vpregli svoje vole in odšli v Vipavsko dolino po novo vino. Kuharice pa so si omislile čim boljše postrežbo. Dekleta in žene so počistile tudi božji hram, ga lepo okrasile, možje pa so jim pomagali ter izobesili bandere. Pripovedujejo, da je bilo vedno obilo vedrega razpoloženja kljub stiskam, ki so jih pestile.

Vse je bilo lepo urejeno za praznični dan. Vaški pevci in godci so ubrano izvedli »Veliko mašo« v latinščini. Tako so jo namreč poimenovali, ker so jo peli le ob slovenih praznikih. Ni manjkala seveda pesem v čast sv. Andreju. Vaški učitelj je igral violino, naš nepozabni Danilo Kralj je orglal, iz godbe pa so izstopili orkestraši. Skupno so se častno poklonili svojemu zavetniku.

Družabnost se je nadaljevala v vaških gostilnah ob spremljavi Danilove harmonike. Godovali so postavljeni Trebenci kot npr. vaški učitelj, župan, gostilničar, starešine in drugi domačini. Z njimi je nazdravil seveda tudi častitljivi dekan msgr. Andrej Zink. Pridružili so se jim še nekateri ugledni tržaški gospodje in lepo število obiskovalcev.

V sredini vasi je v preteklosti stala manjša kapela, posvečena sv. Križu. Okoli nje je bilo pokopališče. Naši predniki so vse to premestili izven vasi. Na omenjenem mestu pa so leta 1864 zgradili večjo cerkev in jo posvetili sv. Andreju apostolu. Podružnica je spadala pod dekanijo Opčine že od leta 1861. Šele leta 1954 je postala samostojna župnija s 525 prebivalci.

Zadnje čase smo imeli na praznik sv. Andreja tridnevno in bogate kulturne sporede, ki jih je priredil naš župnik dr. Jože Sraka. Tudi letos bo 24., 25., in 26. t.m. tridnevno s sveto mašo ob 17. uri. Kaj vse je nastalo v Trebčah v letošnji pripravi za sv. Andreja dan izpod peresa profesorja Naceta Duha in spretno umetniške roke slikarja Cirila Jeriča, vam bomo razkrili na predpraznični večer v soboto, 26. novembra, s pričetkom ob 19. uri. Program bodo popestrili naši otroci, dekliski nonet AEDA iz Cerknice in domačin Marko Feri. V nedeljo, 27. novembra, bo slovesna sveta maša ob 10. uri. Pel bo otroški zbor Trebče. Pristrčno vabljeni!

30-letnica Slomškovega

doma v Bazovici

Leta 1964 je Bazovica doživela veselo in bogato pridobitev. Župnija sv. Marije Magdalene je postavila lep dom, ki ga je poimenovala Slomškov dom. Kar je svetniški škof Anton Martin Slomšek naredil v severni Sloveniji po geslu »Vera bodi vam luč, materin jezik pa ključ do edino zveličavne omike«, naj bi naši vzgojitelji opravljali na Primorskem. Novi dom naj bi služil prav v tu namen pod duhovnim vodstvom A. M. Slomška. In prav to je bilo delo zadnjih 30 let.

Vsako leto priraja dom Slomškovo proslavo zato, da se člani župnije učijo slediti zgledu velikega vzgojitelja in narodnega buditelja. Slovenski umetnik Tone Kralj je izdelal veliko sliko, ki prikazuje škofa Slomška, ki deli družinam slovenske knjige, Drobtinice. Na proslavi bomo imeli letos odličnega govornika, nadžupnika Ernesta Berložnika, naslednika A. M. Slomška, ki je svetniško deloval v Vuzenici. Proslavo bo obogatil tržaški pevski zbor Jacobus Gallus pod vodstvom Janka Bana. Nastopili bodo tudi otroci, ki se radi zbirajo v Slomškovem domu. Govoril bo tudi Aleksij Pregarc. Našo proslavo priredimo vedno ob rojstnem dnevu našega velikega moža v novembru (letos 27. novembra).

Predstavniki manjšinskih strank so se srečali v Bocnu

Predstavniki glavnih strank narodnostnih manjšin, ki živijo v okviru italijanske države, so se v petek, 10. t.m., srečali v Bocnu na Južnem Tirolskem. Prisotni so bili voditelji strank Partito autonomista trentino tirolese, Slovenske skupnosti, Südtiroler Volkspartei in Union Valdotaiane. SSK so na bocenskem srečanju predstavljali deželni tajnik Martin Breclj, deželni predsednik Marjan Terpin in član tajništva Andrej Bratuž. Glavna tema pogovora je bila oblikovanje temeljnih smernic za bodoče sodelovanje manjšinskih strank.

To je prišlo do izraza v skupni izjavi, v kateri predstavniki manjšinskih strank ugotavljajo, da je zaradi zaskrbljujočega političnega položaja v Italiji napočil čas za skupne politične napore manjšin na vseh institucionalnih ravneh za čedalje učinkovitejšo zaščito in razvoj manjšin na ozemlju Italije in za učinkovitejšo zagovarjanje pravic manjšin na evropski ravni. Pri tem je potrebno, da se osnuje politična koordinacija za pripravo skupnih akcij za zaščito pravic posameznih skupnosti in za uveljavljanje političnih projektov skupnega interesa.

Petkovo bocensko srečanje je pomembno zato, ker je k takšni pobudi prvič pristopila tudi Südtiroler Volkspartei, ki je ob preteklih volilnih priložnostih nastopala sama ali pa se je dolgo let povezovala najprej s Krščansko demokracijo, potem pa z Ljudsko stranko. Znamenju prevsmeritve je SVP že naredila nekaj konkretnih korakov, npr. tega, da so njeni parlamentarci vložili zakonski predlog za zajamčeno zastopstvo manjšin.

Katarina Vončina

V torek, 21. novembra, je bilo popoldne v cerkvi v Boljuncu zadnje slovo od gospe Katarine Vončina, matere tamkajšnjega župnika msgr. Franca, ki je tudi škofov vikar za slovenske vernike.

Gospa Katarina Vončina, rojena Pegan, se je pred 92 leti rodila v vasi Gabrje na Vipavskem. V Trstu se je poročila s Francem Vončino, zelo sposobnim mizarjem. Dolgo sta stanovala v Rojanu in bila zelo povezana z župnijsko skupnostjo.

Sin Franc se je po višji srednji šoli odločil za duhovniški poklic. Ko je postal župnik v Mačkoljah, sta prišla bivat k njemu oče in mati, ki mu je skrbno gospodinjala. Kmalu pa je mater in sina prizadela žalost, ker je oče po kratki bolezni umrl.

Gospod Franc je potem dobil mesto župnika v Boljuncu in tudi tam mu je mati Katarina gospodinjala. Visoka starost je prišla v spremstvu neprijazne skleroze z znanimi posledicami. Od tedaj ni več skrbel za sina, ampak on za oboje, tudi v kuhinji. Ni bilo vedno lahko. K sreči so mu bili v pomoč dobri ljudje.

Pred časom je prišla rešitev. Gospa Pepca Vodopivec je vzela gospo Katarino k sebi na Škorkolo in zanjo ljubeznivo skrbel. Za sina je bilo to veliko olajšanje. Prišlo pa je do usodnega padca, pri katerem si je gospa Katarina zlomila nogo v kolku. Po tednu trpljenja v bolnišnici jo je Bog poklical k sebi.

Na začetku maše se je g. Franc toplo zahvalil vsem prisotnim duhovnikom in drugim udeležencem, še posebej pa se je zahvalil vsem, ki so pomagali njegovi materi in jo obiskovali; imenoval je precej imen. Zahvalo je ponovil tudi v italijanskem jeziku.

Pred zadnjimi molitvami po maši pri krsti je generalni vikar msgr. Ragazzoni prebral občutno sožalno pismo našega škofa Bellomija.

Gospo Katarino so položili k zadnjemu počitku na pokopališče v Mačkoljah, kjer že 22 let počiva njen mož Franc.

SZ

Umril je prof. Boris Tomažič

Nekaj dni pred svojim 81. letom je na Opčinah nenadoma umrl prof. Boris Tomažič. Pokojnik se je rodil v Srednjem pri Kanalu. Že kot deček je postal sirota, saj mu je oče umrl, ko mu je bilo komaj 9 let. Sprejeli so ga v Alojzijevešče v Gorici, gimnazijske študije pa je končal v Tolminu. Leta 1941 je diplomiral iz klasične filologije na katoliški univerzi v Milanu.

Takoj po vojni je začel poučevati na slovenskih srednjih šolah v Gorici, že leta 1947 pa v Trstu najprej na trgovski akademiji, nato pa na realni gimnaziji in učiteljskišči. Šolsko službovanje je končal kot ravnatelj slovenske klasične gimnazije in liceja v Gorici. Za potrebe slovenskih šol je napisal celo vrsto učbenikov, zlasti za latinščino in zgodovino. Več let je deloval v Sindikatu slovenske šole.

Družini izrekamo naše sožalje. (mab)

MARIJIN DOM PRI SV. IVANU V TRSTU, ul. Brandesia 27, vabi na glasbeni popoldan s kvartetom Nominos v nedeljo, 4.12., ob 17. uri. Toplo vabljeni!

Odprto pismo županu občine Sovodnje

Svetovalska skupina SSK ugotavlja, da se kriza na sovodnjski občini kljub njenim prizadevanjem za reševanje upravnih problemov, ki so življenjskega pomena za našo skupnost, še nadaljuje.

Upravna občinska enotnost ni namreč do sedaj imenovala novega odbornika za šolstvo in kulturo ter šport. Ta odbornik naj bi bil kot predhodnik tudi predsednik občinske komisije za ekologijo.

Svetovalska skupina SSK ugotavlja tudi, da ni ravnal občinski odbor pri sklepanju pogodbe z zadrugo Solidarieta iz Starancana o začasni zaposlitvi na delovno mesto kuharice v občinskem vrtcu v skladu s pravili občinskega statuta. Omenjeni sklep št. 195 z dne 13. 9. t. l. nima v pogodbi besedila, ki predvideva rabo slovenskega jezika. Ker je v pogodbi zasedba mesta kuharice predvidena do 31. decembra letos, zahtevajo svetovalci SSK, da se s 1. januarjem vnesejo v pogodbo o začasni zaposlitvi popravki glede uporabe slovenščine. S tem bo odpravljena kršitev statuta in se bo dejansko izvedel sklep.

Svetovalska skupina SSK ugotavlja, da je bil tudi pri razpisu natečaja za mesto občinskega redarja-obhodnika kršen občinski statut. Za kandidata predpisani naslovi izpitov se glasijo: »Pisni izpit: Spis v italijanščini na splošno temo: razrešitev vprašanj o cestni zakonodaji in dotičnem pravilniku.«

»Ustni izpit: občinski in pokrajinski zakonik, elementi enotnega besedila javne varnosti; pogovor v slovenskem jeziku.« Predpisane pogoje za kandidate so vodilni organi občinske uprave grobo kršili. Tep-tali so pravice slovenskega prebivalstva. Ker so te pravice zajamčene v statutu občine Sovodnje, v deželnem uradnem vestniku objavljene 6. 12. 93. Uradni vestnik (čl. 26) dobesedno pravi o rabi-pogovoru v slovenskem jeziku: »V okviru dejavnosti, ki so v zvezi z občinskimi uradi in službami, je zagotovljena v ustni in pisni obliki raba slovenskega jezika poleg italijanščine.«

Svetovalska skupina SSK vprašuje Občinsko enotnost in njene izvoljene organe oziroma g. župana, da bi razčistili v javnosti vse zgoraj navedene probleme, lahko tudi to storijo v pisni obliki, vsekakor jasno!

Si prizadevamo, da bo ob spoštovanju statuta zadoščeno pravicam tukajšnjega prebivalstva. Navedena dejstva niso v čast občinski upravi, niti statutu, ki med drugim (čl. 4) pravi: »Posebej je v dejavnosti občine zagotovljeno družbeno dostojanstvo, ki je predvideno za italijanski jezik, tudi slovenskemu jeziku, s katerim se krajevno prebivalstvo istoveti.«

Svetovalska skupina SSK
Branislav Černic
Ivan Kovic
Andrej Fajt

Novice iz Laškega

Društvo Jadro je organiziralo za letošnje šolsko leto tri tečaje: ob ponedeljkih tečaj slovenščine za odrasle, ki želijo spoznati naš jezik in kulturno; ob torkih tečaj kleklanja in v četrkih tečaj barvanja ikon. V petek, 25. novembra, pa je v prostorih društva v Romjanu srečanje-kramljanje o naših zobeh z domačim zobozdravnikom dr. Ivom Petkovškom. Začetek ob 20. uri.

Konec oktobra so v Padovi uspešno presadili ledvico univerzitetnemu študentu Igorju Pahorju. Čestitke in voščila, naj se vrne čimprej v domači kraj in k znancem ter sorodnikom, pošiljajo vsi Slovenci v Laškem in krajrna sekcija ADO (Združenje darovalcev organov).

Spominjamo še, da je v Laškem, v Trstu in v Benetkah 21. november posvečen Mariji zdravja, odkar je kuga začela množične pokole ljudstva (v Trziču 1. 1381 in v Trstu ter Benetkah 1. 1849). V Trziču je ta bolezen hitro prenehala in celih pet stoletij so se Trzičani držali obveze, da bodo šli vsako soboto v procesiji okoli cerkve sv. Ambroža. V prejšnjem stoletju pa se je običaj spremenil, tako da je ostala vsakoletna procesija namenjena češčanju Marije. Tako se še danes domačini in Slovenci okoliških vas priporočajo njej, da bi jih zavarovala pred nevarnostjo bolezni in vojne. Letos je glavno praznovanje potekalo v Trziču v ponedeljek, 21. novembra, s prisotnostjo goriškega škofa. V nedeljo bo tudi po dolgem času odprta prenovljena cerkva sv. Miklavža v Trziču, ki je ena najstarejših cerkva v Laškem in ki je edina, ki se ponaša z lesenim in pozlačenim oltarjem iz 16. stoletja;

je bil prav pred nekaj dnevi dokončno in temeljito restavriran. V pastoralnem svetu te župnije sodelujejo tudi Slovenci.

Tradicionalno miklavževanje bo v torek, 6. decembra, v rajonski dvorani v Selcah. Sodelovali bodo otroci vrtca, osnovne šole in mladinska skupina PD Sabotin iz Št. Mavra.

Karlo M.

Grafologija v Katoliškem domu

V sredo, 9. novembra, se je v mali dvorani Katoliškega doma odvijalo srečanje z grafologom D. Bradassijem. Priredilo ga je PD M. Filej, ki ga sestavljajo nekateri člani Odra 90, ki so se usmerili v prosvetno dejavnost. Cilji društva so nedvomno obogatitev, medsebojno spoznanje in dialog, vendar predvsem v iskanju stičišča oz. centra, kjer naj bi se zbiralo čim večje število mladih. V sredo je bil prvi gost D. Bradassi, grafolog pri Mladiki in čeprav trdi, da predstavlja grafologija zanj le konjiček, je pokazal vsem prisotnim res dobro pripravo. Najprej je v glavnih obrisih predstavil to novo in nenovo vedo grafologijo, - za katero je danes veliko zanimaja; nadalje pa je orisal glavne značilnosti raznih pisav, tudi tiste prisotnih. Dokazal je, da se pri pisanju ne moremo pretvarjati, oz. da naši obrambni mehanizmi, ki jih pogosto uporabljamo pri medsebojnih odnosih, ne zavedejo grafologa. Vzбудil je res veliko zanimanja, čeprav je pri nekaterih odkril nezavestne značajske poteze.

Erika Jazbar

Vrh

Mladinski pevski zbor z Vrha svetega Mihaela prireja v ponedeljek, 28. novembra, ob 20. uri v prostorih osnovne šole na Vrhu Gregorčičevo proslavo ob 150-letnici pesnikovega rojstva. Zanimivost je zapis, ki se je ohranil iz časov, ko je »goriški slavček« obiskal Vrh svetega Mihaela in se v kroniki takole glasi: »Teklo je leto 1904. Peš se je podal po stezici, ki je iz Rubij peljala v našo vas-Vrh svetega Mihaela. Župnik trudnega in bolehnega videza je bil Simon Gregorčič, rojen 15. oktobra 1844 na Vrsnem, umrl pa je 24. novembra 1906 v Gorici.«

ŠIRI KATOLIŠKI GLAS

obvestila

V četrtek, 1. decembra, bo ob 20. uri v župnijski dvorani v Štandrežu SREČANJE ZA VSE ČLANE ŽUPNIJSKIH PASTORALNIH SVETOV IN ŽUPNIJSKIH GOSPODARSKIH SVETOV štandreške dekanije, pa tudi slovenskih župnij v devinski dekaniji. Msgr. dr. Oskar Simčič bo predaval o vlogi in pomenu župnijskih svetov. Prisoten bo tudi g. nadškof msgr. Anton Vital Bommarco.

Zlate lestve-Gradnikovi večeri '94

Zveza kulturnih organizacij Nove Gorice prireja na gradu Dobrovo sledeči program:

Četrtek, 24. novembra, ob 20. uri, SREČANJE Z ALEKSANDROM PERŠOLJO. Ob pesnikovi 50-letnici. Sodelujejo pesnik Aleksander Peršolja, novinarka Tatjana Gregorič in igralec Aleksij Pregarc. Video gradivo pripravil Jožko Markič.

Petek, 25. novembra, ob 20. uri BOG V GRADNIKOVU POEZIJ. Predavanje univerzitetnega profesorja, člana Slovenske akademije znanosti in umetnosti dr. Tarasa Kermaunerja. Izbrane pesmi bere igralec Janez Starina.

Sobota, 26. novembra, ob 20. uri, Alojz Gradnik: NA BRDA GLEDAM. Predstavitve pesniške zbirke.

Nova predstava SSG

V PONEDELJEK, 28., IN V TOREK, 29. NOVEMBRA 1994 (ob 20.30) BO V KULTURNEM DOMU V GORICI (ul. I. Brass 20) druga letošnja gledališka predstava abonmaja SSG - sezona 1994/95 - delo Vinka Möderndorferja z naslovom TRANSVESTITSKA SVATBA.

Komedija po najboljših od klasičnih komedij, resnično precizen mehanizem za smeh po preverjenih

vzorcih, namenjena zgolj sprostitvi in zabavi, hkrati možnost za briljantno igro interpretov v vrtoglavem tempu do nepredvidljivega konca. Dva prijatelja, želja po avanturici in, jasno, zapleti. Da ne bo nepotrebnih nespornostov: igra je »pregrešna« samo v naslovu!

Predstavo v goriškem teatru prireja SSG s sodelovanjem Kulturnega doma v Gorici.

V DRUŠTVU SLOVENSkih IZOBRAŽENCEV v Trstu bo v ponedeljek, 28. novembra, predstavitev knjige PALME MUČENIŠTVA, ki je izšla pri Mohorjevi družbi. Govorila bo sta msgr. Zdravko Reven in urednik založbe Matija Remše. Začetek ob 20.30.

Sožalje

Trst. Duhovska zveza, uredništvo Katoliškega glasa in celotna verska skupnost izražajo škofovemu vikarju msgr. Francu Vončini krščansko sožalje ob izgubi ljubljene mame Katarine Vončina.

DAROVI

Za Katoliški dom: druž. Skok 100.000 lir.

Za misijonarja Ludvika Zabreta: Mirjam O. Prašnik, namesto cvetja na grob Slavka Nemeč 50.000 in v spomin na Viktorja 50.000 (skupno 100.000 lir).

Za MePZ Rupa-Peč: ob 18. obletnici smrti moža Filipa Tomažiča daruje žena Krista 100.000 lir.

Za obnovo zgoniške cerkve: sorodniki Budinovi v spomin na pok. Jožefa Grudna darujejo 220.000; N.N. Salež v spomin na pok. vaščane 100.000; V. Simoneta 50.000 v spomin na pok. J. Grudna.

Ob obletnici smrti predrage Ivanke Furlanove (22.11.1983) daruje Sonja Stubel 50.000 lir za kapelo sv. Leopolda v Domju.

Ob tretji obletnici smrti Nadje Dolenc-Zerjal poklanja mož Aleksander v njen spomin 100.000 za Marijin dom in 50.000 lir za cerkveni pevski zbor pri Sv. Ivanu.

Za cerkev v Rupi: Pavletič v dober namen 5.000 lir.

Za mladinski pevski zbor Vrh sv. Mihaela: Angel Frandolič v spomin na ženo Marico 30.000; Jožko Černic z družino in tastom v spomin na Marico 50.000 lir.

Za nagrobni spomenik g. Germeka: g. Žarko Škerlj 100.000; ga. Olga 20.000; ga. Draga 20.000; S.R. 100.000; Štrajn Marija 100.000; ga. Milena 10.000; Sabina Pertot 50.000; Olga-Dolina 50.000; Slavko Bandelj - Nabrežina 50.000 lir.

ZVEZA SLOVENSKE KATOLIŠKE PROSVETE
GORICA

ob 150-letnici rojstva
Simona Gregorčiča

OLJKI

Hugolin Sattner

Kantata za soliste, zbor in orkester

Mirjam Pahor, sopran

Patrizia Belloni, mezzosopran

Aleksander Švab, bas

MePZ F.B. Sedej iz Števerjana, MePZ Hrast iz Doberdoba, MePZ Podgora in pevci zborov Štandrež, Rupa Peč, Mirko Filej, Alenka in Lojze Bratuž

Mladinski sinfonični orkester

dirigent Hilarij Lavrenčič

Gorica, cerkev Sv. Ignacija, nedelja, 27. novembra 1994, ob 18. uri

Štandrež, župnijska cerkev, petek, 2. decembra 1994, ob 20.30

Predvideni nastopi v Drežnici, v Trstu in na Koroškem

+

V četrtek, 17.11, se je svojim dragim pridružila moja mati

Katarina Pegan vd. Vončina

in 21.11. smo njeno truplo položili v blagoslovljeno zemljo.

Zahvaljujem se vsem, ki ste na katerikoli način izrazili svoje sožalje, zanj molili in jo spremljali na njeni zadnji poti v boljunsko cerkev in na mačkovljansko pokopališče. Posebna zahvala gre gospem Lauri, Anici in Pepci za njihovo pomoč v boleznih. Zahvala g. škofu, g. Zorku in g. Škerlju za poslovilne besede, g. Gerdolu za molitve v kapeli, sobratom duhovnikom za somaševanje, šolskim sestram za udeležbo in molitev ob pogrebu, pevskega zboroma iz Boljunca in Mačkovelj za petje.

Trst, 23. novembra 1994

sin Franc s sorodniki

KATOLIŠKI GLAS

Tednik

List je nastal po združitvi goriškega tednika »Slovenski Primorec« in tržaškega »Teden«. Prva številka »Katoliškega glasa« je izšla 2. februarja 1949.

Registriran na goriškem sodišču pod št. 5 dne 28.01.1949

Glavni in odgovorni urednik:
Dušan Jakomin

Izdaja: Zadruga Goriška Mohorjeva
Riva Piazzutta, 18 - Gorizia - P.I. 00480890318

Tiska: Tiskarna Budin

Riva Piazzutta, 18 - Gorizia

Letna naročnina v lirah:

Italija	55.000
Slovenija	55.000
inozemstvo	80.000
zračna pošta	100.000

Oglasi in osmrtnice: 1 modulo (5 cm višine v enem stolpcu) 45.000 lir + 19% IVA. Možne so sestave z več enako velikimi moduli, ne pa vmesne mere.

Član:

ZDRUŽENJE ITALIJANSKEGA PERIODIČNEGA TISKA

ZVEZA ITALIJANSKIH KATOLIŠKIH TEDNIKOV